Curierul

Anul II Nr. 7 APRILIE-IUNIE 1982 Santa Clara - CA. 95052

EDITAT DE CONGRESUL NATIONAL ROMAN-AMERICAN * Red. P. O. Box 95 * Santa Clara, CA. 95052

GH. CALCIU DUMITREASA

DESPRE MOARTE SI DESPRE ÎNVIERE

Motto: „Adevărat, adevărat zic vouă: dacă cineva va păzi cuvântul Meu nu va gusta moartea în veac“(I. VIII,51)

Vom vorbi astăzi, prietene, despre moarte şi despre înviere. Ce stranie împerechere antimonică pentru urechile tale care nu cunosc decât moartea şi viaţa. Tu, tânărul meu prieten, nu cunoşti decât sensul logic al afirmaţiilor. Strâns cu forţa, în corsetul material al lucrurilor, tu ştii că apa curge la vale, că focul arde şi că norii conţin sarcini electrice. Şi aceste cunoştinţe trebuie să-ţi facă somnul liniştit, urechea plecată spre ascultare şi înţelegerea limitată la ceea ce ţi se dă. Reţeta universului ţi se oferă ca un răvaş de plăcintă. Decanii ideologiilor ateiste au primit iluminări care i-au pus în posesia adevărului absolut: înlocuirea unei greşeli grosolane prin alta mai puţin grosolană. Numai că fiecare nouă eroare îţi este impusă cu obligaţia de a o accepta ca pe un adevăr absolut. Încercarea de a lua critic un adevăr ideologic, este o erezie periculoasă. Oficianţii ateismului încep îndată goana după vrăjitoare.

Polii existenţei noastre se întind între viaţă şi moarte, afirmă orice concepţie materialistă. Tu, omule, eşti sortit să te naşti şi să mori printr'un capriciu al naturii, sau printr'un simplu joc al libido-ului. Tu nu ai destin. Tu urmezi legea necesităţii şi a cantităţii care prin miracol devine calitate şi trebuie s'o accepţi ca pe singura care îţi guvernează viaţa şi moartea.

Înseamnă că tu eşti cea mai nefericită fiinţă de pe pământ, căci nici plantele, nici animalele nu au conştiinţa vieţii şi a morţii. Dar tu ştii. Tu ştii că trăieşti şi, mai ales ştii că vei muri. Toată viaţa ta se desfăşoară sub sumbra perspectivă a morţii. Dacă timpul nostru modern nu a crescut cu nimic, şansele vieţii, el a înmulţit infinit posibilităţile morţii. Civilizaţia şi moartea, tragici cavaleri ai Apocalipsei, bântuie planeta noastră de un secol. Şi nici un înger al învierii nu se arată la orizont. Şi nici un arhanghel nu brăzdează cerul cu glas tunător care să spună îngrozitorilor cavaleri: "Opriţi-vă!"

Pe cerul material al ateismului care îţi îngrădeşte orizontul, scrie cu litere funebre: „Nu există decât moarte şi viaţă“. Şi apoi o straşnică interdicţie: „Este oprit să crezi în înviere!“

Prietene, ce ţi-a dat ateismul în loc, atunci când te-a deposedat de credinţa în înviere? Ce dar sfânt ţi-a oferit atunci când ţi L-a luat pe Iisus Cel Înviat? La ce sărbători senine te-a chemat când te-a pus să munceşti în zilele de Paşti şi de Crăciun? Ce purificare şi ce odihnă spirituală ţi s'a conturat în faţă, după ce sărbătorile creştine au fost mânjite cu noroiul denigrării şi cu lozincile violenţelor verbale?

Altă dată, oamenii căutau să trăiască timpul lui Dumnezeu, dimensiunile lărgite spre infinit ale timpului; astăzi vorbim de mitinguri.

Altă dată ne împăcam cu toţi semenii de Paşti după cuvântul cântării pascale:

„ ... şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm.

Să zicem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru înviere".

Astăzi, în ziua de Paşti, ni se distribuie distracţii câmpeneşti cu orgii de alcool care sfârşesc inevitabil în violenţă.

Tu ştii tinere, că o concepţie este valabilă, nu prin faptul că există, ci prin efectele ei pozitive. Şi atunci, judecă singur, prietene al meu, compară şi apreciază, dar, mai ales, decide-te. Fiindcă ai de ales între bine şi rău, între blândeţe şi violenţă, între viaţă şi moarte.

Dar acum te voi lua cu mine într'un orizont nou. Pentru acest zbor nesperat va trebui să renunţi la prejudecăţile pe care simţurile materiale ţi le-a implântat în minte. Va trebui să-ţi purifici inima de patimile pe care educatorii tăi ţi le-au crescut cu atâta grije din copilărie şi până acum, dându-le strălucire şi nume de virtuţi; să smulgi necredinţa şi ateismul, ura şi lipsa de respect pentru oameni, servilismul şi violenţa, laşitatea şi orgoliul.

Şi astfel, purificat, să te îndrepţi spre marele praznic al Învierii. Să înţelegi că învierea lui Hristos este o înnoire pentru univers, că prin transformarea ta toată lumea se schimbă şi că, la Cina cea de Taină, când Iisus anunţa patimile sale apropiate, acestea trebuiau să ia pentru lume o valoare mistică şi salvatoare. Să înţelegi că patimile sunt spre moarte, iar moartea spre înviere.

Dar dacă învierea nu există, dacă singura realitate este moartea, atunci suntem mai nefericiţi decât pietrele. Căci privind lucrurile fără credinţă, viaţa noastră durează de la naştere şi până la vârsta morţii care poate fi tot atât de bine o zi sau şaptezeci de ani, căci din clipa în care te-ai născut eşti destul de bătrân ca să poţi muri. Dar ce înseamnă acest scurt interval faţă de veşnicia morţii?

Căci a muri animalic înseamnă, pur şi simplu, a muri. Ca o piatră care s'a rostogolit de pe locul ei în hău. Ca o vită lovită de toporul ucigaş la abator. O asemenea moarte nu are nimic uman în ea. Este un coşmar căci dincolo de ea nu se întrezăreşte nici o lumină ci doar întunericul groaznic. Viaţa umană este, în esenţa ei, tragică, din cauza morţii şi a suferinţei care o preced.

Credincios sau necredincios, nici un om nu poate scăpa acelei ultime judecăţi care precede cu o clipă agonia şi care este tribunalul conştiinţei noastre. Şi cine dintre noi se simte cu totul inocent la această judecată?

Ne înspăimântă moartea cu sumbra ei lipsă de perspectivă pentru că ne-a slăbit credinţa şi pentru că, în teama generală care guvernează lumea, moartea nu ne apare ca o eliberare ci ca o supremă groază. Pentru că am dezumanizat moartea prin violentarea ideii de Dumnezeu şi pentru că materia nu poate domina spiritul decât numai prin siluire.

Cei mai mari şi mai afirmaţi atei ai secolului nostru, care nu numai că au făcut din materie un Dumnezeu şi din ateism o mistică nouă dar au uzat de toate mijloacele de persuasiune şi de distrugere pentru a ucide în tine pe Dumnezeu, prietene tânăr, se tem de propria lor dispariţie cu o teamă metafizică şi incurabilă. De aceea îşi construiesc morminte impozante, ataşându-se cu o dragoste stupefiantă de rămăşiţele lor pământeşti, încercând astfel o tragică substituire a aspiraţiei lor spre veşnicie. Drama vieţii lor idolatre, se sfârşeşte într'o moarte şi mai idolatră. Au trăit cu groaza suferinţei şi şi-au dorit o moarte subită, căci pentru ei, moartea era o suferinţă insuportabilă din cauza inutilităţii ei. Pe ei nu i-a salvat nici măcar acest ultim act de solidaritate umană, care este moartea.

Da Iisus ne-a dăruit o moarte fără spaime, o împăcare a morţii cu fericirea, deoarece ne-a adus garanţia că ea nu este un sfârşit, ci un început. Începutul unei vieţi eterne, viaţă prin înviere.

A iubi o fiinţă înseamnă a-i spune: „Tu nu vei muri." Şi să crezi ceea ce spui. Şi această credinţă oarbă, iraţională şi neargumentată este, de fapt, singurul adevăr fundamental pe care-l simţim în iubirea noastră cu adevărat profundă. Vorbesc de toate iubirile. Mama care-şi dezmiardă copilul îi spune, de fapt, cu credinţa care răstoarnă munţii: „Tu nu vei muri". Şi crede.

Iubitul care-i şopteşte fiinţei dragi, cuvinte de ardoare care topesc coşmarul morţii, îi spune, în realitate: „Tu nu vei muri". Şi crede.

Istoria întunecată a omenirii cunoaşte un moment de soare care, de atunci, se revarsă peste umanitate scăldând-o în lumina cunoaşterii căci vorbeşte despre Soarele Dreptăţii, Hristos Cel Întrupat. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să mântuiască.

Ce necesitate putea determina la întrupare desăvârşirea divină, liberă de orice necesitate?

Niciuna, ci numai dragostea, căci numai ea este virtutea liberă şi liberatoare. Nu iubirea –pasiune, ci iubirea – caritate.

„Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". (I.III,16).

Iisus devine astfel întruparea iubirii, dragostea palpabilă şi crucificată. Atât de greu i-a fost omenirii să creadă în ceea ce vedea, că iubirea desăvârşită stătea în faţa ei, întrupată, încât a vrut s'o vadă pe cruce, adusă la acea situaţie limită, care este moartea şi suferinţa; pentru a-i verifica autenticitatea ca prin foc şi pen-

tru a constata dacă rămâne identică, până la sfârşit, cu sine însăşi. Şi Iisus a trecut examenul la care omenirea L-a supus.

Amintiţi-vă prieteni de cuvintele Lui de pe cruce: „Părinte, iartă-le lor că nu ştiu ce fac" (Lc.XXIII,34)

Ce dovadă de dragoste mai mare decât aceasta ne-ar putea da cineva?

Şi dacă tu crezi atunci când spui fiinţei pe care o iubeşti „Nu vei muri," de ce să nu crezi în cuvintele supremei iubiri când îţi face făgăduinţa vieţii eterne:

„Adevărat, adevărat spun vouă: cine ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M'a trimis pe Mine, are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s'a mutat din moarte la viaţă"(I.V.24)

Dar tu crezi şi ştii că într'adevăr crezi şi eu deasemeni ştiu, chiar dacă pentru tine, prietenul meu, nu este absolut limpede ceea ce crezi. Dar pentru cei care fac din conştiinţa ta tânără un loc de exersare a violenţelor lor doctrinare, pentru cei ce îţi încarcerează sufletul în formulele înguste ale ateismului, credinţa ta este o realitate care îi sperie mai mult decât orice.

Ideile se menţin prin adevărul lor. Ele nu au nevoie de violenţă. O ideie care se menţine prin violenţă şi forţă, este profund subminată de falsul din ea.

Dacă materialiştii nu vorbesc de moarte, este pentru că se tem de ea, şi o trec sub tăcere aşa cum trec sub tăcere toate ideile care nu pot fi mistificate.

De ce 4 martie a fost trecut sub tăcere la un an după cutremurul din 1977? Pentru că, moartea te obligă să te gândeşti la Dumnezeu, la viaţa pe care o duci şi la responsabilitatea ta morală. Şi ei se tem de capacitatea ta de a intui adevărul metafizic şi de libertatea ta spirituală, tot atât de mult ca şi de moarte.

Dar eu îţi vorbesc despre ea, despre moarte, ca despre singura ta posibilitate de a învia. Căci fără înviere, şi moartea şi viaţa devin un non sens, o absurditate. Iubirea lui Dumnezeu este garanţia învierii noastre iar învierea este fundamentul credinţei noastre în Dumnezeu şi în Iisus Hristos, Fiul Lui. Ea este ocazia sublimă şi glorioasă a unei afirmări vitale şi o invitaţie la amnistierea trecutului, cum spune un ziarist francez, cu ocazia Paştelui catolic. Şi la încrederea în viitor.

„Să iertăm totul pentru înviere".

Orice altă atitudine înseamnă moarte.

Cel care a murit, Acela a şi înviat şi cei care L-au văzut, au mărturisit şi mărturia lor este adevărată, fiindcă au pecetluit-o cu suferinţa şi moartea lor. Nu ne îndoim de adevărul spuselor lor.

„Iar sâmbăta târziu, întru cea care luminează în întâia a sâmbetelor ... iată s'a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborînd din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada".(Mt.XVIII,1-3).

Acesta este măreţul tablou al învierii Domnului, Cel Care a sfărâmat lanţurile morţii şi a adus omenirii nesperata perspectivă a învierii.

De acum, prietene tânăr, nu te mai teme de moarte, căci Hristos a înviat, fiind pârga învierii noastre. (cf.I Cor.XV,20)

Din clipa în care ai aflat acest adevăr, viaţa ta a căpătat un sens. Ea nu se va sfârşi între scândurile unui sicriu — şi numai acolo — fapt care ne-ar face viaţa derizorie şi inutilă ci, trecând prin moarte, suie spre gloria învierii.

Mergi tinere, şi spune vestea aceasta tuturor, să strălucească faţa de înger de lumina învierii, căci astăzi, îngerul din tine, pe care ţi l—am descoperit la primul meu cuvânt, a biruit pământul din tine. Spune celor care ţi-au oprimat până acum sufletul tău divin: „Cred în înviere" şi-i vei vedea înspăimântaţi, fiindcă îi va birui credinţa ta. Se vor svârcoli şi-ţi vor striga cu disperare: „Ţărâna este paradisul tău şi instinctele tale îţi sunt cerul".

Dar tu să nu te opreşti, ci să treci mai departe, strălucitor şi pur, străluminând tuturor învierea cea din întâi a sâmbetelor.

Tu, prietenul meu, eşti unul şi unicul purtător al îndumnezeirii tale în Iisus Hristos şi ridici cu tine întreg neamul acesta românesc spre culmile propriei sale învieri.

Din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer.

Pr.Prof. Gh. CALCIU

Rostită în cea de a cincea miercure a Postului Mare, în Biserica Radu Vodă din Bucureşti, la 12 martie 1978.

HRISTOS A ÎNVIAT!

AMINTIRI RĂZLEȚE

O bucurie mare, rezervată zilelor de sărbătoare, era pentru mine vizitarea Muzeului Simu care adăpostea o selectă colecție de artă. Era ca un templu grec, integrat armonios în peisajul înconjurător. Un ctitor generos, negustorul Anastase Simu, îl dăruise iubitorilor de frumos din marea lui iubire de neam. Muzeul a fost dărâmat împreună cu alte valoroase monumente de un primar țigan, comunistul Doncea, stalinist zelos. Edroncea, așa îi ziceau confrații întru spiță și moravuri.

Intr'o duminică, prin luna iunie 1945, ieșeam din muzeu și depănam încă în gând impresia ce-mi făcuse o sculptură, POMONA de Bourdelle, când observai o mulțime de invalizi adunându-se în grădina Lido. Invalizii de război aveau întâlnire acolo. M'am amestecat printre ei din simpatie, poate și în memoria fratelui meu Ion, căzut în primele zile de război în iureșul pentru recucerirea pământului strămoșesc invadat de hoardele sovietice.

Au vorbit invalizii despre păsurile lor, despre greutățile lor materiale. Ultimul vorbitor a fost un ins care nu părea să fie invalid. Aroganța și corpolența lui de om bine hrănit contrasta cu înfățișarea plăpândă și modestia cuminte a invalizilor. Mi s'a părut hidos. Părea un țigan țambalagiu dintr'un taraf de lăutari din mahalaua Colentinii. Un vecin mi-a spus că era Constantin Doncea.

Aveam să aflu mai târziu că vorbea perfect bulgărește și că făcea parte din echipa care a contribuit din plin la marea urgie care se abătuse asupra țării noastre. A fost pe rând general de armată, primar al capitalei, ministru.

—"Cei mai mulți dintre voi ați luptat împotriva Uniunii Sovietice, trimiși de boieri ca să le apărați moșiile. Nici unul din voi n'a adus un cuvânt de recunoștință eliberatoarei noastre, Uniunea Sovietică", i-a certat țiganul pe bieții invalizi.

L-a întrerupt o voce puternică, o fărâmă de om, mare mutilat de război. Mâna stângă și ambele picioare îi erau amputate.

— "Noi ne-am apărat pământul sfânt al țării. Tu unde ai fost în timpul marei datorii? Ai fost la adăpost în Uniunea Sovietică!", i-a strigat invalidul.

In 1946, în preajma alegerilor, Doncea dorea să "intre în politică" triumfal, pe poarta voevozilor argeșeni. La o adunare organizată de el la Curtea de Argeș, în zăvoiul din Târg în Vale, vorbește auditorilor adunați cu arcanul despre "marea noastră prietenă, Uniunea Sovietică". Un țăran bătrân îl întreabă:

— "Dacă ni-e prietenă, de ce nu ne întoarce tezaurul pe care l-am pus în păstrare în Rusia în 1916?".

La care Doncea răspunde:

— "Moșule, boierii au furat tezaurul și în locul lui au pus în vagoane fiare vechi pe care le-au trimis în Rusia".

Urmarea acestui dialog: doi golani din garda lui Doncea (care mai târziu au ajuns cu siguranță colonei de securitate) l-au ridicat îndată pe unchiaș.

Peste vreo douăzeci de ani o delegație a plecat la Moscova ca să preia tezaurul. Din delegație a făcut parte și Tudor Arghezi. Tot ce s'a adus a încăput în câteva lăzi. Printre lucruri s'au adus și câteva piese din "Cloșca cu puii de aur", apoi câteva tablouri, probabil copii.

La înapoiere, Arghezi a publicat un articol de mare linciureală ditirambică în care scria că noi cei din Liliput, în marea noastră miopie, n'am putut vedea măreția și bunătatea Uniunii Sovietice și am atacat-o.

Artiștilor și scriitorilor angajați ca Arghezi în desmățata propagandă comunistă li s'a plătit cu ghiotura votul lor deschis pentru aprobarea atâtor asasinate. Inainte de a se vinde pe el insuși, pe vremea când vindea zarzavat în fața casei lui din Mărțișor, Arghezi a scris o poezie care a circulat "subversiv" dedicata derbedeilor cărora mai apoi și-a vândut talentul. Imi aduc aminte versurile:

La moșu și la tata
Lustruiai pantofii
Si curățai privata...

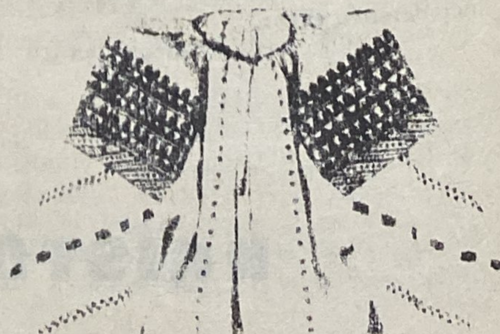
In timpul alegerilor din 1946 mă aflam în comuna Tirol, Banat.

— "Să votezi cu Maniu", i-am spus bătrânei mele gazde, o nemțoaică foc de deșteaptă.

— "Eu votez cu Brădeanu (Brătianu) ca tot natul", mi-a răspuns. Deputatul liberal Furlugeanu, om din partea locului, bun gospodar, era iubit de locuitorii satelor din jur. Doamna Mociornița, talentata pictoriță din Canada, este fiica lui.

Din nou despre Doncea. Ca să intimideze pe locuitorii satelor de pe Valea Vâlsanului, județul Argeș, Doncea i-a adus să voteze în orașul Curtea de Argeș. Ajunși la locul de vot, la strigătul unuia, "Vâlsănești, pă ei!", au scos oamenii bâtele de sub mintene și au spart ferestre, urne de vot și multe capete. Doncea a scăpat cu fuga. Apoi curajoșii oameni au plecat spre satele lor de sub munte, cântând și chiuind, veseli ca după o treabă bine făcută. Așa au făcut revoluție șițarii de pe Valea Vâlsanului în anul Domnului 1946.

Stan GABREAN

Petre BRATAN

DENUNTAREA ACORDURILOR DE LA YALTA

La 2 februarie anul acesta, adică la trei luni de când generalul Jaruzelski, în colaborare cu trimişii Kremlinului, împânzesc Polonia cu tancuri şi mitraliere, Comunitatea Românilor din Franţa (preşedinte: Adrian Chintescu, secretar general: Dumitru Creţu), trimite în numele său şi al Asociaţiei foştilor combatanţi români, precum şi în numele Asociaţiei culturale greco-catolice din Franţa, o scrisoare-memoriu domnului Ronald Reagan, preşedintele Statelor Unite, mai mult decât semnificativă.

Despre Yalta şi Potsdam, despre clauzele care au legitimat Uniunea Sovietică să includă pe etape în sistemul său răsăritul Europei ca şi Tările Baltice, părţi din Carelia finlandeză, insule japoneze, etc., s'a scris, s'a vorbit, s'a analizat şi s'a dovedit că de aci "ideologia mondialistă a nivelărilor" îşi organizează poligonul după care urmează să facă saltul până la Atlantic. Dar iată că nu semnatarii înrobirilor de la Yalta, ocupaţi cu vrajba dintre ei şi cu competiţiile comerciale pentru a consolida tirania comunistă, ci ţări din însuşi "lagărul socialist" se revoltă rînd pe rînd. Să lăsăm la o parte luptele de partizani duse în România şi pe care presa a preferat să le ignoreze şi să le treacă sub tăcere, să reamintim Ungaria care a încercat să se scuture de jugul rusesc printr'o violentă, sângeroasă revoltă faţă de care tandemul Yalta n'a ridicat nici un deget, să reamintim de Cehoslovacia care nu a încercat nimic mai mult decât să "umanizeze" cel puţin un regim dur, secret, subversiv, practicat după ordinele Kremlinului până la umilinţă. Apoi, după îndrăzneala muncitorilor din Valea Jiului de a li se face ascultate revendicările cu privire la o viaţă mai omenească, după neînfricata organizare în sindicate LIBERE a asupriţilor din România, în Polonia, după sângele curs în înfruntările de la Danzig, cineva, care a pierdut orice speranţă în capacitatea "unică" a partidului de teocraţi marxişti, un anonim cu palmele bătătorite în eforturile din uzină, Walesa, cu mintea clară, procedează la organizarea tuturor muncitorilor din Polonia întreagă, falimentară şi politic şi economic, în sindicate care vor primi numele simbolic SOLIDARITATEA. Solidaritatea dorită de toată Polonia, nu însă şi de minoritatea înscăunată de Moscova.

In memoriul adresat de Comunitatea Românilor din Franţa se reaminteşte domnului Reagan de "teroarea", de "frica", "mizeria" şi "torturile" instalate de peste 36 de ani în ţările captive din răsăritul Europei ca, apoi, "după doctrina lui Lenin" aceeaşi teroare să se extindă simultan în Asia, Africa, peste tot, până în America Latină. Cu toate că metodele "marxismului în marş" erau cunoscute, se reaminteşte în acest memoriu, şi cu toate că se cunoşteau planurile de răsturnare a "lumii libere" niciodată abandonate de Uniunea Sovietică, 36 de ţări, cu Statele Unite în frunte, se grăbesc să semneze Actul Final de la Helsinki, care, din nenorocire se mulţumesc (pentru a câta oară?) cu un statu-quo de tip Yalta. Ceea ce înseamnă, accentuează memoriul A. R. din F. adresat preşedintelui Reagan, că URSS-ul a câştigat încă o dată recunoscându-i-se partajul nefast de la Yalta, cu alte cuvinte s'a înnoit şi încă o dată i s'a parafat actul de la Helsinki, cu valabilitate condiţionată de clauze efemere, contrare istoriei. Pe bună dreptate se pune iar întrebarea: înţelegerea de la Helsinki e o nouă aventură prin care să se acopere sau să se evite scotocirea şi scoaterea la lumină a clauzelor secrete după care naţiuni autonome, cu existenţe politice şi culturale proprii, au fost destinate premeditat dispariţiei? Cum s'au putut încheia acordurile de la Yalta cu atâta uşurinţă diplomatică, fără nici o responsabilitate, fără prevederea consecinţelor în timp şi în afara oricăror principii de drept internaţional? Acordurile de la Yalta au fost concepute izolat, în afara oricărei autorizări oficiale, nici antebelice, nici postbelice. Acordurile au fost formulate după "ideologii politice" şi nu după principii istorice, etnice şi geografice. Or, ideologiile, toate, trec, naţiunile rămân! La Yalta, evident, s'a discutat în febra războiului, în spirit revanşard, de pe poziţii punitive, favorabile ocaziilor de expansiune. Yalta, de fapt, e un dictat mai bogat în anexiuni, total în contradicţie cu cauzele care au provocat războiul II mondial, îndreptat împotriva unei dictaturi naţional-socialiste germane care anexa şi ea regiuni mai mult sau mai puţin germane. Inlocuirea unei expansiuni printr'o expansiune şi mai nejustificată istoric şi mai monstruoasa politic!? Acesta a fost idealul? Si al acelora care s'au bătut sau au murit pentru ordinea unei lumi mai juste? Jumătate din Europa nu mai aparţine Europei. La Yalta s'a decis rusificarea captivilor. Dar Yalta mai înseamnă şi altceva: măcinarea lumii libere. Yalta e acordul "salturilor înainte". O anexiune antrenează alte anexiuni. Fenomenul e cunoscut şi oamenilor politici şi cartografilor însărcinaţi cu trasarea noilor modificări geografice. Atlasul rusesc nu a încetat niciodată să înghită spaţii şi să potrivească juguri. Târgul secret de la Yalta e o dramă neîncheiată. Când gemetele victimelor

devin strigăte insuportabile și ecourile lor străbat până dincolo de sârmele "cortinii de fier", atunci intervin "asociații de BINEFACERE", cu efecte caritabile și nimic mai mult, ca "repectarea drepturilor omului" (de ce nu DREPTUL NATIUNILOR?), ca Amnesty International, substituind, de fapt, pe șefii de stat care sunt și autorizați și dispun și de mijloace spre a impune ca NATIUNILE să decidă de propriul lor destin. De protestul rar, verbal, al câte unui om de stat izolat, rușilor, ca totdeauna, nu le pasă. Iar dacă se întâmplă ca anumite proteste să facă unanimitate în lumea necomunistă, atunci rușii AMENINTA, flutură angajamentele de la Yalta, pe care au încremenit semnăturile eterne ale participanților. Toți își văd parafa și amuțesc. Lumea liberă își respectă semnăturile, dar rușii? Cunoaște cineva vreun acord pe care rușii, în decursul istoriei, să-l respecte? S'a văzut ce s'a ales din acordurile SALT. O catastrofă! S'a oferit timp rușilor să-și creeze arme, să le amplaseze oriunde planul lor de invazii era urgent și să organizeze cetele de proteste, de propagatori ai sinuciderii prin "mai bine comuniști decât morți", de atentatori, de profesioniști ai dezorganizării, etc. Gravitatea momentului e mai mult decât evidentă. Privit bine, într'adevăr comunismul e FALIMENTAR, e un ESEC indiscutabil, o EXPERIENTA eșuată și, de fapt, din comunism s'a ales praful. Comunismul e, la ora actuală, mort. Da, e îngropat, dar nu și cioclii care i-au manipulat stârvul. Ei au pus altceva în loc: RAZBOAIELE regionale, războaiele CONSPIRATIE, focare prin care PROGRAMUL conspirației mondialiste să se realizeze. Iar o dictatură de tip mondialist nu se poate revărsa decât prin mijloace violente. Instaurând teroarea, cadrele care o practică și pentru a-și afirma legitimitatea și pentru a se pune la adăpost de orice eventuală răspundere pentru atrocitățile comise, au reușit să înlocuiască autoritatea PARTIDULUI cu autoritatea MILITARA. In Polonia e pentru prima dată când autoritatea militară, sub pretext că dublează partidul, devine ghidul cu mitraliera în mână peste întreaga țară. Mitraliere îndreptate împotriva a tot ce mișcă în interior, dar și împotriva a cea ce ar putea veni din afară. Astfel teza susținută în scrisoarea-memoriu de Comunitatea Românilor din Franța domnului președinte Ronald Reagan vizează obiective concrete, esențiale. Intâi, exilul românesc e convins că odată cu alegerea domnului Reagan ca președinte al celei mai temerare națiuni din lume era îngenunchierilor în fața amenințărilor Uniunii Sovietice s'a încheiat. Că puterile libere au dosarele complete. Documentele pe care le dețin precizează că Rusia diviziilor din Afganistan și din inima Europei s'a plasat pe poziția pericolelor imanente. Orice dialog cu reprezentanții "nomenklaturii" și "dezinformației", de la orice nivel, până la urmă e favorabil Kremlinului. Astfel memoriul adresat de Românii din exil vrea să facă cunoscut domnului Reagan că și suferințele au un SFARSIT. Greșelile trecutului, ca orice greșeală veche, RECUNOSCUTA, se impune să fie DENUNTATA si ANULATA. Ba chiar CORECTATA.

DENUNTAREA ACORDURILOR de la YALTA e un FAPT de INTELEPCIUNE, de CURAJ, de JUSTITIE, de LIBERTATE, de AUTODETERMINARE și UNITATE a NATIUNILOR și totodată de evitare a unui măcel a cărui amploare nimeni nu o poate imagina. Această teză, de răscruce, dovedește încăodată cuminţenia românească. Dar enunțrea ei doar pentru dotarea mapelor oamenilor de stat, oricât de responsabili ar fi ei, nu e îndeajuns. Teza denunțării acordurilor de la Yalta trebuie susținută permanent, obsesiv, în toate împrejurările. Contactul cu personalități din exil ale TUTUROR NATIUNILOR VICTIME ale clauzelor de la Yalta e imperativ. Acest lung exil de expectativă, de mâini încrucișate, de reazem pe o lume indiferentă la exploatarea victimelor a luat sfârșit. Exilul românesc, și el, a înțeles că nu se poate sprijini decât pe el însuși, pe mobilizarea conștiințelor integre, decise să depună eforturile cele mai legitime pentru libertatea și recuperarea integrală a provinciilor anexate arbitrar de Rusia lui Stalin.

Istoria nu cunoaște acțiuni de curaj care să nu se REALIZEZE.

Memoriul Comunității Românilor din Franța deschide o fază din istoria contemporană. Si cu siguranță faza cea mai importantă ...

Petre BRATAN

Demonstrație în favoarea preotului Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Köln. La apelul făcut de organizația internațională pentru drepturile omului din Hilden, Köln, sâmbătă 13 Aprilie s'au adunat peste 300 de persoane în fața ambasadei române din Köln și au cerut prin pancarte și foi volante eliberarea preotului ortodox Gheorghe Calciu-Dumitreasa închis din Martie 1979 pentru activitate religioasă. De asemenea s'a mai cerut libertatea și pentru alți creștini închiși în România, și anume pentru Klaus Wagner, Silvia Delapeta, Maria Delapeta, Silviu Ciota, Costel Georgescu, Horst Feder și Hans Zimmermann. De acolo s'a plecat într'un marș al tăcerii spre centrul orașului și după mai mult de o oră s'a ajuns în fața catedralei din Köln. Acolo s'au făcut rugăciuni, iar preotul Leonida Pop a vorbit în limba germană despre persecuțiile religioase din România.

S'au strâns semnături pe un apel care a fost rimis în România prin care s'a cerut imediata eliberare a preotului Calciu și a celorlalți deținuți. S'au mai trimis apeluri S. S. Papei Ion Paul al II-lea, Crucii Roșii și Comisariatului pentru Drepturile Omului de pe lângă Națiunile Unite.

Corespondent

Ion PANTAZI

OPOZITIE SI DIZIDENTA

Evident — opoziţia în România a apărut odată cu intrarea trupelor ruseşti, ea fiind formată din unanimitatea poporului român.

Opoziţia contra opoziţiei a apărut în acelaşi timp, primii sovietofili "români" fiind Evreii şi Tiganii care au jucat hora în Piaţa Palatului la anunţarea "armistiţiului", ca şi la intrarea trupelor sovietice în Bucureşti.

Cu timpul, şi cu ajutorul "prietenilor sovietici", puţinii comunişti şi numeroşii fripturişti au prins aripi în detrimentul opoziţiei, din ce în ce mai timorată de tancurile "aliate".

La instalarea guvernului Groza, la 6 Martie 1946, cloaca veneticilor s'a transformat în guvern, iar prin alegerile falsificate a fost mai târziu legitimată, legalizată, de către puterea supremă în stat, Majestatea Sa Regele Mihai I. Din acest moment, coaliţia guvernamentală minoritară s'a putut numi guvern legal al României prin Graţia Majestăţii Sale!

Fostele partide politice, intelectualii, burghezia, muncitorimea, apoi ţărănimea, au fost spoliaţi de toate bunurile, drepturile şi libertăţile şi aruncaţi în închisoare prin procese mistificate sau pur şi simplu fără vreo justificare juridică. Astfel opoziţia activă a fost redusă la tăcere prin pierderea libertăţii, rămânând o opoziţie pasivă, din ce în ce mai timorată.

In aceasta situaţie încep să apară dizidenţi între noii stăpânitori. Primul mare dizident se poate numi Gheorghe Gheorghiu-Dej, apoi Ion Gheorghe Maurer, amândoi dizidenţi faţă de atotputernicii zilei, Ana Pauker, Vasile Luca şi Teohari Georgescu.

Rolurile însă se inversează, Dej şi Maurer luând puterea, ceilalţi trei intrând în dizidenţă. Caruselul se face prin suprasolicitarea "patrioţilor faţă de marele aliat din răsărit".

Totala incapacitate a guvernelor de a conduce ţara, precum şi incapacitatea lor de a recunoaşte falimentul principiilor marxist-leniniste, au dus la necesitatea creerii ţapilor ispăşitori. Toţi aceştia devin prin forţa lucrurilor ţapi-dizidenţi. După trecerea în dizidenţa obligatorie a Anei Pauker, a lui Vasile Luca şi Teohari Georgescu, Gheorghe Gheorghiu-Dej îl unge dizident şi pe Lucreţiu Pătrăşcanu, acuzat fiind de trădare în favoarea "imperialiştilor anglo-americani", şi îl execută, pentru ca toate relele de până atunci să-şi găsească atât justificarea cât şi pedepsirea. "Poporul nu iartă!"

Moartea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej aduce la moştenirea tronului pe omul său cel mai de încredere, Nicolae Ceauşescu, care ca primă măsură declară pe fostul său stăpân, Gheorghe Gheorghiu-Dej, dizident post-mortem!

Dar cum lucrurile merg din ce în ce mai prost, şi cum "partidul nu greşeşte niciodată", "Seful, Doamne fereşte, cu atât mai mult", pe banca dizidenţilor apar tot mai des toţi miniştrii, tot Comitetul Central. Numai Cârmaciul iubit şi partidul cu principiile lui ştiinţifice marxist-leniniste sunt evident scoşi de sub orice vină.

Vocea dizidenţilor maziliţi se aude din ce în ce mai rar, căci mai există posibilitatea de autocritică şi de revenire în fruntea piramidei, în alte posturi de conducere, toţi "tovarăşii comunişti" având meritul de a fi multilateral pricepuţi în toate treburile statului.

Ion Gheorghe Maurer ajunge şi el, pentru a doua oară, pe banca dizidenţilor.

Atâta vreme cât aceşti dizidenţi fără voie îşi fac autocritica şi aşteaptă cuminţi reabilitarea, ei nu deranjează stăpânirea care, în marea ei mărinimie, mai scoate câte unul de la naftalină şi îl pune în drepturi, bineînţeles în locurile vacante, neocupate de familia domnitoare.

Tocmai aici apar, însă, necazurile. Sunt dizidenţi care sunt alături de familia domnitoare (cazul domnului Paul Goma in 1968), arătând că unii sus puşi au greşit, iar alţii care susţin că "partidul nu greşeşte", dar că familia domnitoare abuzează (cazul domnului Paul Goma în anul 1977)! Dacă primii au şansa reabilitării, ceilalţi devin dintr'o dată "trădători de ţară, duşmani ai poporului, contrarevoluţionari", iar atunci când au discuţii mai intime cu securitatea sunt calificaţi drept "vânduţi imperialiştilor anglo-americani, jidani sau jidăniţi, homosexuali, etc."

Conflictele între viitorii dizidenţi şi stăpânire apar din diferite motive:

1. Scoaterea din pâine.
2. Neacordarea unor drepturi de care viitorul dizident crede că i se cuvin.
3. Prea puţine osanale ridicate stăpânirii.
4. Suprasaturarea viitorului dizident de plecăciunile ce trebuiesc făcute.
5. Mirajul occidentului.
6. Revolta de moment, urmată de recunoaşterea postumă a greşelilor.
7. Viziunea clară a viitorului dizident că barca se scufundă.
8. Trezirea treptată la realitate.

La primul punct intră indiscutabil fostul profesor universitar şi ambasador timp de şase ani la Praga. Desigur şi alţii.

La punctele 1, 2, 3, 5 şi 8 se încadrează domnul Paul Goma. In special la punctul 2, deoarece dacă bunul său prieten Ivasiuc, atunci când era ajutor al lui Zaharia Stancu, i-ar fi publicat cartea, este foarte probabil că astăzi am fi avut un dizident mai puţin.

La punctele 4, 5 şi 8 se încadrează domnul profesor Vlad Georgescu. Desigur şi alţii.

La punctele 5 şi 7 se poate încadra Ioana Măgură. Tot la aceste puncte se poate încadra desigur şi domnul procuror Emil Georgescu.

La punctul 7 se pot încadra toţi cei cu simţul foarte ascuţit al previziunii viitorului sumbru. Acest simţ este specific calităţilor "rasei", şi astfel postul de radio Europa Liberă a putut beneficia de un mare număr de colaboratori. Nu trebuie uitat faptul că marii amatori de hore entuziaste, la 23 August şi la intrarea trupelor

sovietice în capitala ţării noastre au ocupat după aceea toate posturile de vârf în economia, comerţul, finanţele româneşti, pentru a nu mai vorbi de securitate unde au strălucit la vârf şi au inovat cele mai năstruşnice metode de distrugere fizică şi morală a poporului român. Dar ei s'au mulţumit şi cu posturi mai mărunte de secretari de partid, directori de întreprinderi, etc. Toţi aceştia au dat primul semnal de plecare din ţară şi mulţi dintre ei, astăzi, au devenit luptători stângişti împotriva ororilor pe care le-au iniţiat şi practicat.

La punctul 6 se poate încadra procurorul Mărculescu, care în interviul dat la Europa Liberă a atacat cu vehemenţă partidul, apoi s'a întors în ţarăunde, ispăşit, şi-a recunoscut greşelile, ceea ce nu l-a scutit de 10 ani de meditaţie singuratică. O greşeală asemănătoare a făcut şi scriitorul Nicolae Breban care, uzând de mai multă diplomaţie şi fiind mai cunoscut în străinătate, a reuşit să se fofileze neşifonat. El nu s'a putut mulţumi ca dizident secund al lui Paul Goma, a scăpat trenul, şi se intitulează "dizident", bine însă cu autorităţile!

Aproape toţi dizidenţii din străinătate, veniţi în misiune sau cu burse de studii şi rămaşi aici, pot fi încadraţi în unul din aceste puncte, dar tot atât de bine pot fi socotiţi şi de absolută bună credinţă, făcând totul pentru a scăpa de "fericirea multilaterală" din România.

Regimul însă recunoaşte ca dizidenţi numai pe cei ce îşi fac vocea auzită în străinătate — şi pe marea majoritate a acestora îi ajută să părăsească ţara. Scopul acestei atitudini este simplu. Pe de-o parte scapă de agitatorii care ar putea trezi spiritele împotriva regimului, — alternativa, adică arestarea lor, nefiind convenabilă deoarece ar da prilej străinătăţii să remarce teroarea din ţară. Trimiţând dizidenţii în străinătate, dacă aceştia spun adevărul, aşa cum a făcut Soljenitsyn, atunci sunt repede daţi uitării de complotul presei stângiste, iar dacă atacă regimul comunist de pe poziţii marxiste, nu fac decât să legitimeze acest regim, deoarece ei atacă practicile şi nicidecum teoriile, care rămân valabile, ceea ce interesează în cel mai înalt grad atât stângismul occidental cât şi comunismul ca doctrină. De altfel, însuşi Occidentul se pretează la acest joc, căci prin conferinţele de la Helsinki, Belgrad, Madrid (şi de ce nu de la Bucureşti?), recunosc statu quo-ul actual, mulţumindu-se în schimb cu vagi promisiuni de liberalizare pe care ţările comuniste nu le pun niciodată în practică.

Intreaga presă occidentală, prin criticile minore aduse regimurilor comuniste, nu fac decât să le recunoască de fapt şi de drept legalitatea.

Insuşi postul de radio Europa Liberă nu face decât să critice regimul de la Bucureşti de pe poziţii marxiste (cu excepţia programului politic care aduce serioase servicii ţării prin informaţiile de care ţara este lipsită). In aceste critici s'au întrecut între ei Noël Bernard, Emil Georgescu şi actualmente Serban Orescu. De altfel domnul Serban Orescu este un teoretician al dialogului cu guvernul de la Bucureşti, sperând în îndreptarea acestuia. Domnul Orescu a uitat cu desăvârşire că guvernul de la Bucureşti a ajuns la putere cu ajutorul armatei sovietice, cu alegeri falsificate, cu o legitimare inconştientă făcută de rege, ci este adeptul apropierii de acest guvern pentru a-l face să nu mai greşească. De ce nu a făcut acest dialog domnul Orescu la Bucureşti, de ce a venit în Occident? Numai pentru a intoxica pe români cu ideile sale marxiste?

In concluzie, Occidentul în general, şi Europa Liberă în special, fac totul pentru legitimarea regimului de la Bucureşti, arătând numai că acest regim face unele greşeli!

Domnii din Consiliul Naţional şi unele reviste ce indirect îi susţin au inconştienţa de a acuza pe cei ce nu vor să conlucreze cu ei că fac jocul Bucureştiului, că singur Bucureştiul este interesat în o cât mai mare discordie între românii din exil. Ba mai mult, în revista LIMITE am văzut susţinându-se că în România nici nu mai există opoziţie, căci toţi au fost omorîţi la Canal şi în diverse închisori, iar în concluzie singura speranţă rămâne dizidenţa!

Ei bine, domnilor preamăritori ai dizidenţii, aflaţi că opoziţia din România nu a dispărut aşa cum credeţi dumneavoastră şi cum argumentaţi la mesele rotunde, dumneavoastră stângiştii care îndrăgiţi atât de mult pe dizidenţi!

In Polonia carnea şi pâinea le-au cerut dizidenţa, dar comemorarea Katinului, alegerile libere şi adevărata libertate au fost cerute de opoziţie!

După cum nu ştiaţi nimic de Polonia până acum doi ani, tot aşa nu ştiţi nimic nici despre România. Deocamdată opoziţia din România nu şi-a epuizat glumele la adresa regimului, sabotează orice fel de lucru, mai pune câte o bombă din când în când, mai face greve, mai aruncă cu pietre în "Cârmaciul iubit", şi tace, tace, dar este liniştea dinaintea furtunii.

Dizidenţii sunt aici, aici între dumneavoastră, aici la Europa Liberă cea plină de foşti secretari de partid, de securişti, de miliţieni, de procurori, care cu toţii iau interviuri foştilor lor tovarăşi, academicieni, ambasadori, procurori, ziarişti, scriitori, şi cu toţii sunt **DIZIDENTI!!!**

Da, domnilor, dumneavoastră sunteţi cu toţii dizidenţi fiindcă atacaţi Bucureştii de pe poziţii marxiste, fiindcă afirmaţi că nu mai există opoziţie, adică, ziceţi dumneavoastră, toată lumea de acolo este comunistă, doar metodele de a ajunge la "Raiul comunist" diferă.

In ultimul timp domnul Goma a afirmat că s'a numit dizident în ţară deoarece nu putea face mai mult. De acord cu domnul Goma, dar la Paris domnul Goma a devenit "opozant", defilând la manifestaţiile sindicale stângiste şi la manifestaţiile comuniste cu pumnul stâng în sus! Nu, domnule Goma, mulţumeşte-te a fi dizident, căci este prea mult şi acest lucru.

Pentru dumneavoastră, stângiştii de la Paris, nu mai există opoziţie! Dumneavoastră sunteţi singura alternativă a comunismului de la Bucureşti! Trăiască Ceauşescu şi alternativa sa pariziană!

Unirea exilului într'o alternativă stângistă este unica dorinţă a Bucureştiului. Cu cât vor fi mai mulţi foşti colaboraţionişti, trădători, stângişti, în această adunătură, cu atât Bucureştiul va triumfa, mai ales că reprezentantul său, domnul Drăgan, a luat parte însoţit de trei secretari la una din şedinţele domnului Raţiu. Câţi

agenţi ai Bucureştiului or fi fost la aceeaşi şedinţă?

Si când te gândeşti că domnul Penescu voia să ne facă răspunzători în faţa istoriei că nu eram de acord cu domnia sa în a ne uni sub înaltul patronaj al Majestăţii Sale, care a legitimat guvernul de la Bucureşti şi acum legitimează dizidenţa din străinătate!

Opoziţia există şi va exista, după cum atâtea secole a supravieţuit sub diverşii şi multiplii năvălitori, iar România a supravieţuit prin această opoziţie. Alternativa guvernului de la Bucureşti nu poate fi alcătuită decât de această opoziţie, singura îndreptăţită să a reprezenta poporul român.

Cei ce în trecut, indiferent sub ce formă, au ajutat la instaurarea uzurpatorilor, au colaborat cu ei, iar acum, ajunşi în Occident, încearcă dialoguri cu guvernul de la Bucureşti, nu fac prin aceasta decât să recunoască legitimitatea conducerii comuniste; criticând-o, nu fac decât să o ajute în spolierea poporului român.

Este o totală aberaţie să încercăm constituirea unui Consiliu Naţional patronat de un rege care a legitimat conducerea de la Bucureşti iar acum vrea să legitimeze un Consiliu format din foşti colaboratori ai Bucureştiului ori din oameni care au luptat pentru venirea ruşilor în ţară. De asemeni consider o imensă greşeală constituirea acestui Consiliu pe baza partidelor politice din trecut care astăzi trăiesc doar în istorie.

Nu ştiu dacă Partidul Naţional Tărănesc numără actualmente în Occident mai mult de câteva zeci de oameni, iar aceia, cu excepţia domnilor Penescu, Serdici şi Ghilezan, erau cel mult în Tineretul Naţional Tărănesc. In Partidul Naţional Liberal situaţia este mai tragică: în afară de domnii Vintilică Brătianu şi Mihail Fărcăşanu, ambii retraşi din politică, toţi ceilalţi, copiii de acum 40 de ani, se pot număra pe degetele de la două mâini. In ceea ce-i priveşte pe socialişti, ei reprezintă o adevărată o adevărată inovaţie a Consiliului Naţional: nici măcar acum 40 de ani ei nu întreceau numărul bulinelor de pe lavaliera domnului Titel Petrescu.

Iar dacă domnii din Consiliul Naţional vor într'adevăr să facă un Consiliu reprezentativ al fostelor partide politice, atunci unde este Partidul Evreesc care, dacă ar face o mobilizare (incluzând Israelul) ar întrece ca număr partidele istorice? Dar unde este Partidul Maghiar, partidul lui A. C. Cuza? Dar Averescu, Iunian, Lupu, Vaida, şi de ce nu Tache Ionescu?

Negăsind adepţi în propriul său partid, domnul Penescu s'a gândit să facă apel la legionari. Evident — oricare din grupurile legionare reprezintă ca număr cel puţin de zece ori mai mulţi oameni decât toate celelalte partide la un loc.

Nu vreau să mă amestec în motivele fracţionării legionarilor, nu este treaba mea, este numai a legionarilor, însă faptul că legionarii domnului Papanace au admis să se asocieze cu domnul Penescu şi să recunoască patronajul unui rege trădător şi colaboraţionist pentru a obţine astfel o aşa zisă carte în alb de democratizare, asta nu mai este o chestiune pur legionară, deoarece frizează interesele tuturor românilor. A uitat domnul Papanace că în timp ce domnul Penescu lucra la ministerul de interne împreună cu comuniştii începuseră arestările masive de români, dintre care erau vizaţi în primul rând legionarii?

Ziarul CUVANTUL ROMANESC, pe cât se pare al fracţiunii domnului Papanace, a făcut la un moment dat remarca: "Noi nu atacăm persoane, ci numai idei, exceptând pe uzurpatorii de ţară". Intreb eu: uzurpatorii din ţară, în momentul când trec frontiera şi ajung în Occident, nu mai sunt uzurpatori? Devin chiar "rezistenţi"? Când domnul Ceauşescu va cere azil politic şi intrarea în Consiliul Naţional, el ce va deveni? Rezistent, opozant, dizident? Sau atunci vom oscila între regat şi republică?

Să fim serioşi, domnilor. Cel ce a fost colaboraţionist în ţară, este şi aici, iar dacă spunem numele uzurpatorilor din ţară, apoi trebuie să-l spunem şi pe al celor de aici.

Domnul Raţiu a trădat ţara, indiferent că s'a aflat la Londra în momentul trădării — căci trădarea este aceeaşi, indiferent unde a fost comisă. Iar domnul Penescu a fost colaboraţionist lucrând cu comuniştii la ministerul de interne, dar tot colaboraţionist s'ar fi numit chiar dacă ar fi lucrat în Rahova. Trădătorii şi colaboraţioniştii îşi păstrează titlul, întocmai ca pe vremuri ambasadorii!

Pentru rezultatul final al întâlnirii Penescu-Raţiu, le dăm sugestia de a apela la membrii de partid din exil, căci şi ei întrec ca număr pe membrii partidelor istorice. Se pare că domnul Raţiu a şi pornit pe calea cea bună.

In orice caz, cel ce ar urma această sugestie şi-ar mări nu numai numărul adepţilor ci şi calitatea lor: să nu uităm că printre ei se află personalităţi ca acdemicianul Frunză, profesorul universitar care a fost ambasador la Praga, marele dizident Paul Goma, pentru a nu mai vorbi de un apel făcut la Europa Liberă care le-ar putea furniza o grămadă de secretari de partid, ba chiar şi securişti şi miliţieni care să le asigure paza, precum şi un distins procuror pentru reglementarea chestiunilor juridice ale Consiliului.

Ajunge cu dizidenţii, colaboraţioniştii, trădătorii! Lumea a început să-şi schimbe ideile, domnilor stângişti, iar dacă încă nu vă daţi seama de acest lucru, aruncaţi o privire peste ocean.

Incercaţi să nu faceţi o nouă voltă, ascundeţi-vă mai bine, este mai prudent şi mai sănătos.

Nu vă mai îngrijiţi de lipsa opoziţiei din România şi din exil, o veţi vedea cât de curând!

München, 1982

Ion PANTAZI

TRAIAN GOLEA

S. O. S.

TRANSILVANIA

În 1968, la împlinirea a 50 de ani dela întregirea României și dela desmembrarea imperiului austro-ungar, când am început acțiunea de a retipări și răspândi cărți de documentare istorică asupra României – urmărind cu predilecție drepturile noastre asupra Transilvaniei și Basarabiei – bănuiam că Ungurii vor întreprinde ceva mai de anvergură pentru a-și exprima nemulțumirea față de "nedreptatea" ce li s'a făcut la Trianon. Această acțiune trebuia să constitue contribuția mea la cea de a 50-a aniversare a întregirii României, precum și parte din răspunsul pe care Românii trebuiau să-l dea agitațiilor iredentiste a exilului maghiar. Ei nu s'au limitat însă la o simplă aniversare, ci au început și continuă să ducă o acțiune din ce în ce mai susținută de a demonstra lumii libere, și în special Americanilor, că desmembrarea Austro-Ungariei a fost o mare greșală din partea Marilor Puteri la sfârșitul primului război mondial față de Unguri și față de toată regiunea sud-estică a Europei. Intreaga această parte a Europei a fost "balcanizată", a fost ruptă dela trupul Europei civilizate și de înalt nivel civic și cultural și livrată unor popoare "necoapte", "neevoluate", "necivilizate" și "necultivate". Și totul s'a întâmplat prin voința arbitrară a Aliaților, în special a lui Clemenceau, care a pus interesele Franței deasupra intereselor celorlalte popoare și în special împotriva intereselor poporului maghiar, care nici măcar nu a fost consultat. Acest lucru ar constitui "o gravă crimă", pentrucă Europa datorează Ungurilor foarte mult. Ei, Ungurii ar fi fost aceia care au ținut zid secole dearândul în fața năvălirilor barbare și în fața pericolului turcesc și, în vremurile mai noi, în fața Rușilor. La adăpostul acestui zid Occidentul a putut să-și vadă liniștit de treabă și să realizeze progresele cu care se mândrește. Și cum poate acest Occident, de altfel de admirat, să fie atât de "nerecunoscător" față de un popor atât de viteaz ?

O mie de ani de stăpânire ungurească a însemnat "libertate individuală și națională", "libertate economică", "libertate religioasă" pentru toate națiunile conlocuitoare. Parcă nici n'ar fi fost în aceste sute de ani răscoalele din 1437, din 1510, răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan cu cele mai crude represalii pe care le-a cunoscut vreodată Europa. Parcă nici nu s'a auzit nimic de revoluția Românilor din 1848 și de un Avram Iancu, de uciderea lui Ștefan Ludwig Roth și de de lanțul de condamnări a memorandiștilor români. Ei compară imperiul lor de atunci cu Commonwealth-ul britanic de azi (sic). Atât de liberali și de umanitari ca ei n'a fost nimeni.

Așa este prezentată stăpânirea Ungurilor în Transilvania în lista de cărți publicate în ultima vreme în lumea liberă și pe care le înșir mai jos pentruca exilul românesc să-și dea seama de dimensiunile agitațiilor maghiare prin care ei cer, nici mai mult, nici mai puțin decât ca Transilvania să fie ruptă din nou dela trupul Patriei Mame și să fie declarată stat independent, o altă Elveție a Europei, în care Ungurii, Nemții și Românii să poată conviețui în "armonie", fără imixtiunea "șovinilor" și a "ultra-naționaliștilor" de peste Carpați, plătiți și dirijați de București. Aceste acuzații aduse Bucureștiului sunt aceleași acuma cu comuniștii, ca și mai înainte când România era liberă.

Aceste trei națiuni, care ar urma să ducă o viață armonioasă ca și națiunile cari compun Federația Elvetică, ar trebui totuși să recunoască Ungurilor, ca fiind "cei mai cultivați", și cu "mai multă experiență politică și statală" (?) locul de primus inter pares. Asta le-ar asigura, speră ei, un și mai mare progres cultural si civilizatoric față de celelalte două "națiuni surori" și, până la urmă, desigur, de ce nu s'ar lăsa "convinse" să se unească cu țara mamă a națiunii "superioare", care le-a asigurat atâtea binefaceri: Ungaria. Pe această cale vor Ungurii să recâștige Transilvania, dacă o retrocedare nu este posibilă.

Și acum lista cărților:

1. Die Siebenbürgische Frage, scoasă de Nemzetör, apărută în Danubian Druckerei la München.

în 1965.

2. Le Dossier de la Transylvanie, scoasă sub egida "Pour la paix en Europe Centrale", de Pierre Séqueil, cu o prefață de Gabriel Marcel. Apărută în 1967, format mic de buzunar, cu 150 de pagini.

3. The Ethnic History of Transylvania, de Endre Haraszti, cu 218 pagini, cartonată frumos, apărută în 1971 în Danubian Press din Astor Park, Florida, USA.

4. Origin of the Rumanians, (Vlach Origin, Migration and Infiltration to Transylvania), de Endre Haraszti, apărută în 1972 în Danubian Press din Astor Park, Florida, USA, 76 pagini, necartonată.

5. Hungarians Cross the Carpathians, de Istvan Dienes, apărută în 1972, cu 144 pagini.

6. Documents, Facts and Figures on Transylvania, scoasă de Danubian Press Center împreună cu The Transylvanian World Federation, sub îngrijirea lui Albert Wass de Czége, apărută în 1977 frumos cartonată, cu 80 de pagini.

7. Hungary versus Panslavism and Pangermanism, – The Truth in the Valley of the Danube –, de Alexander Szollosy, scoasă de Hungaria Publishing Company Ltd, Sydney, Australia, în 1961.

8. Transylvania and the Hungarian-Rumanian Problem. Symposium, editată de Anne Fay Sanborn și Géza Wass de Czege, apărută în Danubian Press, Astor, Florida, 1979, cu 274 pagini, frumos cartonată.

9.Transylvania and the Theory of Daco-Roman-Rumanian Continuity, apărută sub îngrijirea unui comitet compus din Stephen Borsody, Nandir Dreisziger, Adam Makai și George Shöpflin. Scoasă de The Committee of Transylvania, Inc. în 1980, necartonată, 120 pagini.

10. Transylvania, the Hungarian Minority in Rumania, de Julia Nanay, apărută în Bethlen Press, Ligonier, Pennsylvania, USA.

11. Transylvania, Citadel of the West, de Zatureczky, tradusă și editată de Albert Wass de Czege, apărută în Danubian Press, Inc. Astor, Florida, 60 pagini, necartonată.

Cred că sunt mai multe cărți publicate de Unguri de care n'am aflat până acuma. Dacă cineva dă peste un astfel de titlu, îl rog să mi-l semnaleze.

In toate aceste cărți Ungurii vin cam cu următoarele puncte:

1. Recunosc că Dacia a existat.

2. Că Romanii au cucerit anevoie această provincie, ducând războaie grele și în care "populația dacă a fost total extirpată".

3. Că Romanii au adus coloniști pentru a popula țara.

4. La părăsirea Daciei de către Aurelian, odată cu legiunile militare și administrația, ei au retras și întreaga populație civilă. Dacia de acum înainte nu mai exista. Transilvania era un ținut gol și un ținut nepopulat, istoric nu mai există.

5. Apoi această țară a nimănui a fost invadată de Ostrogoți, Vizigoți, Gepizi, Huni, Avari, și Bulgari cari s'au alungat unul pe altul și că, până la urmă, a rămas tot goală. Un singur trib hun, Secuii, s'a așezat cu gândul să rămână mereu și care făcea de strajă la hotarul de răsărit în așteptarea celui mai nobil dintre triburile hunice, Ungurii, să vină să ia țara în stăpânire.

6. Poporul român, după ei, s'ar fi format la sudul Dunării din populația retrasă din Dacia și din triburi de Iliri și Traci romanizate. Ei ar fi trăit ca păstori pe vârfuri de munți, prin vizuini, sau ca servi ai noilor cuceritori, Bulgarii. Mai târziu câțica dintre ei, vagabondând, au descoperit Transilvania, țară frumoasă, populată de niște popoare binevoitoare și s'au stabilit pentru totdeauna acolo. Au trimis apoi vorbă fraților rămași la sud de Dunăre să vină și ei și așa s'ar fi stabilit un curent de migrație pe furiș, unul câte unul de "Vlahi rătăcitori", cari au pătruns în Transilvania și au populat-o vale de vale și deal de deal până au umplut toată țara.

Deci statutul nostru în Transilvania, după conținutul acestor 11 cărți puse în circulație pe piața lumii libere de către exilul maghiar (cu ajutorul cui?), ar fi acela de nepoftiți, intrați pe furiș și până la urmă tolerați de spiritul liberal și umanitar al Ungurilor. Că noi ne-am înmulțit atât de mult încât am devenit majoritari este pentrucă noi n'am pierit în războaie pentru apărarea acestei țări, pe care, de altfel, spun ei, nici n'am considerat-o ca fiind a noastră. Ei și-au vărsat sângele și numai ei, pentru apărarea Transilvaniei, a Europei occidentale și a întregii creștinătăți. Pentru ei n'a existat un Mircea cel Bătrân, care să fi înfruntat hoardele turcești cu "mila lui Dumnezeu și vârful sabiei mele" și nici un Stefan cel Mare care să-i fi înfruntat cu plăieșii săi în mai mult de 40 de războaie într'o viață de om. Nici de un Petru Rareș n'au auzit, și dacă-l citează pe Mihai Viteazul, este ca să-l facă megaloman și "cu maniere orientale" și de aceea a trebuit să fie îndepărtat. Deci numai Ungurilor trebue să li se recunoască "drepturi istorice" și "drepturi morale" asupra Transilvaniei și asta chiar și pentru liniștea și securitatea continentului european. Numai ei, Ungurii, sunt în stare să facă ordine și s'o mențină în această parte a Europei.

Dar propaganda ungurească nu se limitează numai la aceste cărți pe care le răspândesc generos. Ei au și o serie de publicații în limbi străine cu care alimentează agitațiile lor pe tema Transilvaniei. Apoi organizează manifestații și congrese cu titluri bombastice și cu efecte "răsunătoare", pe baza cărora apoi fac memoriile ce le adresează persoanelor influente în speranța să-i convingă de "martiriul" Ungurilor din Transilvania. Am câteva titluri din publicațiile lor:

1. Carpathian Observer, scos de Committee of Transilvania, Inc., Rochester, N.Y., USA.

2. Hungarian Freedom Fighter, scos de Hungarian Freedom Fighters' World Federation, Pittsburgh, USA.

3. The Eighth Hungarian Tribe, (Hungarians in America), lunar, publicat de Bethlen Press, Ligonier, Pennsylvania, USA.

4. Transylvanian Quarterly.

6. După cum Ucrainienii și-au făcut din ABN-Korrespondenz o tribună de propagandă a lor, tot așa și Ungurii au transformat Ethnic American Heritage News într'un organ de propagandă maghiară. Nu-i număr să nu vină cu problema Transilvaniei.

Și câteva organizații de-ale lor:

1. Hungarian Freedom Fighters, formată din refugiații iesiți cu ocazia revoluției maghiare din 1956 și imediat după aceea. Ei scot și revista cu același nume.

2. Committee of Transylvania, Inc. Rochester, New York, USA.

3. American Transylvanian Federation, Inc. New York, USA.

4. Committee for Human Rights in Rumania, New York, USA.

5. Danubian Research Center, in Astor, Florida, USA.

6. The Hungarian Eighth Tribe, – Hungarian Cultural and Educational Institute – în Ligonier, Pennsylvania, care scoate revista cu același nume.

Și acuma o ultimă ispravă a Ungurilor, care merită mai multă atenție.

In revista The New Republic din Farmingdale, New York, numărul din 3 Februarie 1982, a apărut pe cinci pagini un articol semnat de John Lukacs, cu titlul "In Darkest Transylvania" – In cea mai întunecată Transilvanie –.

In acest articol nu este cortina de fier care separă două lumi, ci frontiera dintre Ungaria și România. Trecând din Austria în Ungaria nu te simți într'o altă lume, Ungaria oferindu-ți acelaș peisaj de oameni liberi și fără griji, pe când frontiera dintre Ungaria și România separă două culturi: Westul catolic și Bizanțul oriental, cu toate moravurile lui și pe care dl Lukacs ține să ni le atribue și nouă.

Trece apoi în revista toată istoria Transilvaniei, începând cu Dacii și cu retragerea lui Aurelian, când Dacia a rămas „goală", cu invazia Ungurilor și cu accentul asupra migrării Românilor din sudul Dunării și denigrându-ne pe cele cinci pagini în fel și chip. Ajungând la Trianon, dl Lukacs spune că "pentru prima data Transilvania a fost dată cadou României de către Wilson, Lloyd George și Clemenceau – cei mai neînsemnați (pettiest) și neajutorați (helpless) – dintre oamenii de stat burghezi ai secolului al XX-lea".

Acest articol este luat ca argument de către Senatorul Moynihan de New York în interpelarea făcută în Senat, unde cerea ca să nu i se mai aprobe României statutul de națiune favorizată în acordare de credite, pentrucă România ar persecuta pe Unguri. Moynihan recomandă tuturor senatorilor să citească acest articol și cere ca el să fie reprodus în Congressional Record, unde îl și găsim reprodus în întregime, pe data de 3 Martie 1982, la paginile S 1573, 74 și 75.

A răspunde la întreaga această acțiune a Ungurilor numai cu câteva articole în revistele noastre din exil, chiar și atunci când ele sunt documentat scrise și într'o limbă de circulație, este absolut insuficient. Nici nu poate fi calificat ca fiind un răspuns dat. Ei se adresează persoanelor influente din toate țările care au un amestec în treburile europene, și pe limba lor, cu cărți, broșuri, reviste, memorii, iar noi ne spunem necazul unul altuia, fără să depășim hotarele exilului. Atunci cui și cu ce răspundem?

Dacă răsfoești cartea lui Moroianu, "Luptele Românilor Ardeleni pentru Libertate", care acopere perioada de după procesul Memorandiștilor și până la încheierea tratatului de pace, îți dai seama că pe scena politică europeană de atunci Românii, care își cereau drepturile, au fost prezenți în mod onorabil și eficient. Presa franceză, italiana și engleză ne era favorabilă. Ungurii atribue parțial rezultatul Conferinței de Pace dela Trianon ca fiind și rezultatul acestei acțiuni inteligente și susținute a Românilor. Acuma vor să-și ia revanșa, să ne-o plătească. Ei s'au trezit și au devenit activi, iar noi am adormit.

S. O. S. Transilvania!

Traian Golea

GABRIEL BALANESCU: UN TACUT CARE VORBESTE

DIN IMPARATIA MORTII a lui Gabriel Bălănescu ar fi putut egala — literar și tragic — CASA MORTILOR a lui Dostoiewski. La timpul său, AMINTIRI DIN CASA MORTILOR, ca document al epocii, a tulburat adânc pe toți cei care, citind-o, au meditat asupra suferințelor, procedeelor de tortură și mijloacelor de exterminare programate de o oficialitate suficientă numai sieși. E meritul lui Dostoiewski că a întrebat cine e vinovat și de ce. Dar meritul său cel mai de preț e faptul că a vrut să afle cine e acela care condamnă. Si cine l-a autorizat...

Poate că un răspuns nu a aflat. La drept vorbind, nici nu ar fi avut cine să-l dea. Totuși, Dostoiewski a făcut ca suferințele condamnaților să fie auzite și de necondamnați. Dacă s'a ajuns la un control al conștiințelor, e greu de știut. A fost îndeajuns însă că s'a declanșat un curent de dezaprobare, de ură și de dispreț pentru torsionarii de toate categoriile și din toate ierarhiile.

CASA MORTILOR, limitată la o casă sau mai multe, o casă tip, un soi de casă model de închisori și de anulare a libertății, — de aci s'a ajuns la "împărăția morții". CASA MORTILOR e o analiză literară proprie lui Dostoiewski, DIN IMPARATIA MORTII e un document fără desmințire. Autorul: un tăcut care vorbește, Gabriel Bălănescu. Va fi auzit?...Si de cine?

"Cronica de închisori" e altceva. Si parcă nici nu ar fi încercat să evite soarta mărturisirilor strigate pe întinsul pustiului de azi. E greu să se asculte timbrul vocii lui Gabriel Bălănescu. In ce spune, nu se înșiră sonorități verbale. Ascultând pe Gabriel Bălănescu, nu se aud rugăciunile de sub fresci cu sfinți strălucind în hermine. Nu se văd nici craterele bubelor niciodată vindecate. Eroii lui sunt și rămân martirii de nimeni cercetați ...

Oricât ai încerca să ocolești, nu se poate vorbi despre "Cronica" lui Gabriel Bălănescu fără să nu vorbești de el. Din conținutul ei, al cronicii "împărăției", al inventarului de lacrimi nevăzute, Gabriel Bălănescu nu poate fi desprins. El a urcat toate treptele calvarului. Tot ce spune, benevol, le aparține lor, încarceraților, "vinovați fără vină", și Gabriel Bălănescu și-a împlinit datoria de a le face fotografia și de a le reconstitui identitatea răvășită prin colțuri de celule. Fără nimic asurzitor, exploziv, patetic. G. Bălănescu nu impoloră. Gabriel Bălănescu nu se plânge nimănui. Dar nici nu plantează în grădina nimănui ghiocei albi, pentru a înălbi conștiința. El adună dureri din durerile cărnii lui. Discret...Ca să se știe și nimeni să nu-l vadă. IMPARATIA MORTII e acolo, în el...Se întinde pe trupul lui și pe cadavrele lor, — moartea e programată prin bătăi și toturi prelungite; pentru o exterminare fără grabă, sadică, amânată, pentru o exterminare în râs, tolerată, permanentă. O moarte la pândă. Fără sațiu ... Câți știu despre această moarte? Câți au văzut-o? Câți refuză să știe? Câți se prefac că nu știu? Si cine se întreabă care e tâlcul nepăsării? Si dacă ar fi numai atât, nepăsarea! Insă mai e și altceva, mai grav. E vorba de mulțimile acelea care evită, care refuză să se angajeze (până la riscurile supreme) în combaterea fără șovăire a tuturor semănătorilor de ideologii hibride. Masele acelea amorfe, gata să-și apaude asupritorii ... mulțumite că sunt mânate în turmă ... indiferente că li s'a ridicat dreptul la orice protest. Din mijlocul acestora se desprind și "învârtiții", "semaforiștii" răscrucilor istorice, cei gata oricând să schimbe macazul, să treacă dintr'o tabără in alta, numai ca să le fie bine. Ei constituiesc panoplia "șmecherilor", unșilor cu toate unsorile, fofilatorii, flașnetarii de totdeauna, mereu gata să schimbe "cântecul" după placul impostorilor. Tot din mijlocul lor s'au înregimentat voluntar acei care au sporit numărul halogenilor înscăunați de "dictatele" de operă, străine. Străine de neam, înrobitoare de țară ... La defilări, purtătorii de pancarde cu lozincile minciunii își duc singuri "cozile de topor". E pentru prima dată în istorie când torsionarii sunt în deplină înțelegere și fac corp unit cu programatorii genocidului pe etape. Ei, acești programatori ai internaționalei, se consideră însărcinați cu executarea unui "program revoluționar eliberator". Insărcinați de cine? -De eliberatorii prin masacre?

In CASA MORTILOR se arată cum s'a căutat tortura și stingerea a mii de oameni; în GULAGURILE lui Soljenitsyn se arată cum au fost deportați zeci de milioane de oameni, cum s'au programat munci forțate, extenuante și, după un ritual proletcultist, cu un glonț în ceafă.

De la mii la milioane. Adică tiranii înlocuiți cu alți tirani, mai cruzi. De la Pohod na Sibir, — o oroare în care își au originea "pogromurile" — oroarea a fost extinsă și internaționalizată. Pohod na Sibir — traectul "revoluției universale". In România combativă, revoluția universală a patruns fără revoluție. A pătruns prin conspirația de la 23 August când târgoveții politici din afara hotarelor au dat mâna cu cei care au plătit prețul capitulării sacrificând pe aceia care, ca și Gabriel Bălănescu, vor popula închisorile de pe tot cuprinsul țării. Ca Gabriel Bălănescu, alte zeci de mii vor zace fără nici o apărare zeci de ani, rupți, cu încheieturile supurând, sleiți, într'o continuă agonie, fără nici o speranță, sau numai cu speranța în Dumnezeu. Dintre ei, cu miile vor zâmbi morții că le-a scurtat suferințele. Pământul, în tăcere, numai el, le-a primit trupurile deșirate cu mângâierea țărânii. Apoi, cei care au ajuns să reziste până la împlinirea miracolului n'au încetat, trecând peste furtuni, să fie și să rămână ce au fost, fermentul rezistenței împotriva invadatorilor și a celor ce le execută ordinele.

După ce s'au salvat, înfruntând probele cele mai grele, aceste umbre se oferă neîncetat mărturisirii. Poate că în mărturisirile lor se strecoară și niscaiva acuzații. E dreptul lor să fie răspicați. De fapt, toate aceste umbre deranjeaza. Cine va putea să-i rivească drept în fță fără să roșească? Cine va putea să le întindă mâna fără să se cutremure?

Gabriel Bălănescu, și el deranjează. Prin "Cronica" lui trăită. Adică printr'o cronică adevărată, prin documente sigure, din care se compune istoria. Si istoria se compune cu pietre rupte din stânci tari, fără prihană, pentru a deveni un templu al libertății peste întreaga "împărăție a morții".

IOAN I. MIREA

„RELIGIA si POLITICA"

Cartea publicată de dl Bobango sub patronajul Episcopiei Române Libere, se trudește să explice evenimentele politice din România dintre cele două războaie și să analizeze arena politică din preajma celui de al doilea ră zboi mondial.

Multe din observațiile și expunerile dlui Bobango sunt reale și bine documentate. Prea multe, însă, sunt fără o bază strictă istorică, ci numai păreri partizane și subiective ale unor elemente pătate din exilul român. Faptul că dl Bobango a permis să i se șoptească la ureche multe date false, unele, subiective altele, fac din cartea sa un obiect de polemică banală, răpindu-i valoarea de document istoric. O lucrare cu adevărat istorică, se bazează pe fapte și documente incontestabile. Opiniile subiective și pătimașe ale celor care au funcționat ca surse de informație, indiferent de poziția lor socială, fie Impărat sau Prelat, sau om de morala dubioasă, rămân doar opinii personale.

Pentru a clarifica anumite teze și concluzii eronate la care a ajuns dl Bobango, vom publica o broșură în limba engleză.

Dacă această carte ar fi fost pusă pe piața propagandei de un evreu, chiar dela o "catedră universitară", sau de un "scriitor" care servește guvernul dela București, nu ar fi fost necesar să pierdem timpul pentru a explica reaua intenție și minciuna. Dar pentrucă această carte este patronată de o instituție românească liberă, nu ne rămâne altceva de făcut decât să publicăm răspunsul și să punem adevărul la locul cuvenit adevărului.

Nu intenționăm să facem polemică cu dl Bobango, pentrucă d-sa și-a clarificat poziția prin publicarea cărții. Nu găsim mare diferență între cele ce scrie d-sa, în anumite capitole, și cele scrise de evreii cu "titluri istorice" și "politrucii istorici" ai guvernului comunist de la București.

Ce l-a determinat pe dl Bobango să se folosească numai de surse și bibliografie ostilă conducerii recunoscute a Mișcării Legionare?

O întrebare la care vrem să răspundem în broșura în limba engleză pe care o anunțăm prin nota de față.

Dr. A.E. Ronnett

OCTAVIAN ROSU

Intr'un spital din Detroit, s'a sfârșit luptătorul naționalist Tavi Roșu, după o îndelungată și necruțătoare boală. Rezistența lui ani în șir a fost un miracol pentru medici. Nu și pentru cei ce l-au cunoscut! Pentrucă Tavi Roșu trăia cu o convingere fără egal misiunea a cărei conștiință îl făcea să depășească mereu moartea. Rigorile lui de luptător, necontenit pe linia întâi, erau sore bune cu rigoarea matematică. De aceea Tavi Roșu era adesea incomod. Incomod chiar pentru prietenii apropiați. Tavi Roșu nu admitea nici o concesie făcută abaterilor de la un angajament sacru, pentru care se legase sub jurământ să nu-l părăsească sub nici o formă, niciodată. I se pot reproșa lui Tavi Roșu greșeli. Dar cine nu greșește? Să "greșești," însă, depunând eforturi uriașe ca să-ți servești idealul cu arma cea mai nobilă — credința — și uneori împotriva timpurilor nefavorabile și al unor adversități care îl defavorizau, — nu este păcat. Este semnul că ești viu și că ești om. Ca om viu, Tavi Roșu a fost și iertător și necruțător în același timp. Iertător cu tot ce era trecător, necruțător cu tot ce tindea să-i umbrească idealul pe care-l trăia cu o intensitate demnă de urmat.

Incă deasupra momântului său, ne înclinăm smeriți, rugându-L pe bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Gabriel Balanescu

PETRE BRĂTAN

EPISCOPUL TRIFA ŞI AUTORUL ISTORIEI SALE

E înafară de orice îndoială că domnul Gerald Bobango a fost căutat, tocmit şi instruit de Episcopul Trifa spre a scrie mai mult despre "politica şi timpurile Sfinţiei Sale", decât despre "religie". Cât e de istoric domnul Bobango, se vede din uşurinţa cu care a căzut în cursă. Un istoric iscusit, adevărat, caută şi cercetează documente reale, le aprofundează, le compară şi le triază înainte de a se lăsa sedus de ceeace i se suflă la ureche. Să nu fi aflat nimic domnul Bobango despre abundenţa confuziilor care au "infectat atmosfera" zilelor noastre în toate compartimentele şi pe întreg cursul lor? Adică, să nu-i fie cunoscut domnului Bobango că, fiecare fapt politic, spre a i se recunoaşte valoarea, trebue mai întâi izolat cu atenţie şi competenţă de paraziţii care i s'au adăugat?

Nimănui, istoric sau neistoric, nu-i este permis să manipuleze adevărul istoric. Nimănui, stăpân pe conştiinţa lui, nu-i este îngăduit să "rotunjească" cursul istoriei după "aranjamente" târguite, luş, şi nici de a îmbrobodi evenimentele în tot soiul de cârpe adunate de prin gunoaie. Ori se ştie din capul locului, de când P.S.Trifa i-a propus domnului Bobango să-i transcrie "religia şi politica", că amândoi s'au angajat, de fapt, să mintă. Aşa cum toţi mint. Intr'un proces deschis pe un amalgam de falsuri. Cu un dosar aglomerat, din scoarţă în scoarţă, cu variantele cele mai vulgare ale minciunii. In caricatura acestui "proces" se întretaie şi minciuna "acuzatorilor", şi minciuna acuzatului. Toţi mint! Şi organizaţiile evreeşti şi Episcopul Trifa. Organizaţiile evreeşti opun minciuna lor, veche, universală, minciunii care angajează pe părintele Trifa personal. Ce să alegi din "miezul" acestor bombardamente care ţintesc invariabil cu minciuna lor? Ţintesc ce? Desigur, e clar: Mişcarea Legionară. Ori Mişcarea Legionară a deschis perspective naţional-umane greu de egalat, contrarii politicii post-belice, împotrivindu-se cu elan revărsării revoluţiei bolşevice, despre care toate centrele evreeşti din America (şi de pe glob) au cunoştinţe secrete foarte complete. Aceste centre de radiaţie marxistă cu siguranţă că ştiu, şi ascund premeditat, că Mişcarea Legionară s'a fondat tocmai pentru a contrapara expansiunea comunismului la scară internaţională. Cu arma în mână, după o campanie decisivă, dusă cu energie exemplară, armata română e prima în lume care a îndrăznit să se opună revărsării stepelor roşii detaşate sucursalei lui Bela Kun şi să le alunge din Budapesta. Masa românească, de sus în jos, adevărata masă românească, a dovedit că este, şi aşa a rămas, anticomunistă. Şi dacă marxismul uneltit de labirintele internaţionale nu s'ar fi manifestat cu o atât de abilă ghidare şi, dacă prin halogenii strecuraţi mai ales în presă, nu ar fi ameninţat existenţa României abia reclădită pe temeliile vechi, etapele până la definirea definitivă a Mişcării Legionare, nici nu ar fi existat. Conjunctura politică de atunci a impus iminenta, urgenta fondare a unei opoziţii de veghe, a unui corp care să evite descompunerea programată a României abia unite. Dacă domnul Bobango ar fi avut tăria să descifreze bine încâlcita evoluţie politică din imediata apropiere cu Rusia conspirativă, ar fi aflat că naţionalismul românesc, tipic, salvator, vehiculat de milenii, a trebuit să fie preluat de generaţia întregită în concepţie nouă, din care s'a constituit momentul tineretului legionar. Faţă de conspiraţia comunistă urzită de Kremlin, opoziţia naţională, organizată, legionară. Clar. O replică. Cum, ce ar fi vrut ideologii marxismului? Ar fi vrut ca nimeni, nimic autonom, nimeni cu idei proprii, să nu i se opună? Marxiştii, ei, urmaşii unui singur om, Marx, trebuiau în calea lor să prostească şi să anuleze tot, fără să întâmpine rezistenţa naţională a celor mulţi? Cum, şi de ce marxismul a separat lumea în două, dreapta şi stânga, pentru lumea românească, mai aproape de conţinutul uman, e de neînţeles. Stânga – SINISTRA – pentru Români a fost şi a rămas cei ce sunt: SINIŞTRII, aceia care aduc groaza... Indiferent de ce parte se situează. Pentru Români, scena politică e reprezentată prin elemente naţionale sau prin aventurieri internaţionali. Deci nu de stânga sau de dreapta... Săracă în referinţe din trecut, centrala comunistă a inventat "nomenklatura", pe care "dezinformatorii" au răspândit-o prin formule demagogice, oportuniste,

abile, seducătoare. După filozofia supusă limitării marxiste, stânga înseamnă socialism (definit prin lozinci), tragica nivelare a masselor, lux cuvenit "claselor conducătoare", înseamnă rasism, antisemitism, înseamnă "proletari din toate țările uniți-vă", – revoluții, masacre, cenzură, docilitate... Domnul Bobango, că vrea sau nu, trebue să înțeleagă că, prin stânga, doctrina comunistă pune în circulație un termen care să învălue, să ascundă obiectivul pe plan internațional – sumisiunea mondială. Termenul, în aparență inofensiv – stânga – nu provoacă spaimă ca termenul teribil, al anulării, așa cum e de fapt, în conținutul său, termenul internațional. "Internaționalii comuniști" utilizează până la compromitere și rușinare formule improvizate – dreapta – spre a rușina, spre a umilii, spre a culpabiliza trecutul cu eroii lui și cu incontestabilele lor realizări. Demistificat, astăzi se știe ce e dreapta și ce e stânga. Sunt vorbe de clacă, cu uz ipocrit și înșelător. Nu există nici dreapta, nici stânga. In realitate există național și internațional. Două tabere cu adepți total diferiți, net separate și în permanent conflict. Regimurile de rigoare națională – variate politic – și-au rezolvat toate problemele lor economice, culturale, sociale, etc., pe când regimurile internaționalei, înafară de o expansiune mondialistă, nici măcar nu și-au propus să îmbunătățească starea celor pe care îi supun când prin abundență de lozinci, când prin teroare. Meritul incontestabil, rămas și astăzi valabil, al fondatorilor Legiunii Arhanghelului Mihail, e că au descifrat și au înțeles de la început că regimul comunist nu se poate menține decât prin conspirație, iar prin încercările de expansiune, universalizându-se. Ce i-o fi suflat P.S. Trifa la ureche domnului Bobango se poate deduce din erorile în care înoată. Mai întâi, domnul Bobango trebuia să afle că elemente de acelaș rit ca cele care i-au deschis proces episcopului Valerian Trifa, au început la ordinele centralei comuniste, să împâneze toate universitățile și atelierele meșteșugărești din România cu afișe tipărite la Moscova. Și nu odată, pe clădiri administrative, au făcut să fluture cârpele roșii de import. I s'a spus, de exemplu, domnului Bobango, că cei dintâi care s'au organizat pentru a demasca și reduce la tăcere pe "navetiștii dintre Kremlin și Sărindar", de la "organizațiile de bază de la Kiev la aleele grădinii Copoului din Iași" au fost muncitorii? Cum tot muncitorii sindicalizați din America sunt, în momentul de față, cei mai activi anticomuniști din lumea liberă, (pentru domnul Bobango, o arie istorică de studiat...).

Vigilenților, energicilor muncitori creștini, la Iași, li s'au adăugat apoi massa studenților atacați și înjurați de bande comuniste organizate chiar în plină zi, sub privirile unei oficialități neputincioase sau corupte. Provocat, tineretul român, ca străbunii lor, creștini, se organizează și se opun uniți agresiunii. Din cadrul acestui tineret creștin a luat ființă și s'au făcut primii pași către ceeace cu timpul a devenit Mișcarea Legionară. Atracția către această mișcare a fost atât de mare încât s'a ajuns ca toate organizațiile studențești creștine din România Mare să aibă la bază importante elemente legionare. Dinamismul legionar, e drept, polariza, grupa pe studenții de toate tendințele (național-liberale, național-țărănești, național-cuziste), și împreună decideau și trasau căile de urmat ca România abia întregită în frontierele ei stricte, pe întinderea lor de la origini, să reziste la toate eroziunile interne sau externe.

Ca pretutindeni, și în România tineretul se pregătea să primenească vechile rutine, să depășească moravurile pline de racile, să înlocuiască uzura și stagnarea și toate viciile cumulate în decursul timpului. Dar acelaș tineret și-a propus să preia tot ce constitue fondul, zestrea și valorile românești de totdeauna. Și acestui trecut vivificat să-i adaoge prezentul și viitorul în toate compartimentele: politic, economic, social și cultural.

Astfel, Mișcarea Legionară se manifestă ca școală, acceptată, combătând obscurantismul subteran, refuzând amestecul extern în treburile interne ale României, indiferent de unde ar fi venit; ca școală în primul rând și secundar ca partid politic. Asta la început.

Episcopul Viorel Trifa, ca fost președinte al "asociației studenților creștini", cunoștea normele după care se făceau alegerile conducerii. Se făceau alegând prin vot, dintre candidații care prezentau garanția că atât interesele studențești, cât și interesele de ordin general ale țării, erau apărate. Așa a fost ales și Sfinția Sa. Adică așa a fost ales și studentul Viorel Trifa, legionar, care s'a distins printre miile de studenți de toate tendințele, merite pentru care Corneliu Zelea Codreanu l-a promovat Comandant ajutor legionar. Ca legionar a trecut prin prigoane și pericole, ca legionar și alături de comunitatea legionară și-a petrecut și etapele, începute din Germania și continuate până în Statele Unite. Orice încercare de mistificare și de derobare dela răspunderi, constitue o negare prin minciuni. Ceeace nu se potrivește cu sutana și ierarhia Prea Sfinției Sale. Ori actualul episcop Viorel Trifa, din calcule care se adaogă moravurilor sale personale și nu "religiei și timpului său", a evitat să declare cu ocazia completării dosarului de cetățenie americană, gradul de Comandant ajutor, și pe acela de a fi "fost" legionar, cu răspunderi în cadrul "Asociației stu-

denților români creștini". De unde procesul care i s'a deschis de către colaboratorii dela București cu cei din Statele Unite. Fiecare urmărind obiective separate. Cei dela București, dărâmarea Episcopiei dela Vatra (cu speranța că îl va înlocui cu un "evlavios" de pe Dealul Mitropoliei), iar organizațiile evreești din America crezând că se răzbună scoțând un "ochi pentru ochi" care în România nu le-au fost scoși.

E de necrezut cum Episcopul Trifa, prins cu "false declarații", continuă să ofilească, să încerce să ofilească Mișcarea Legionară vânturând aceleași false declarații în toate împrejurările. Și apoi cum de nu a ținut seamă de avertismentul acela a lui Iov; "Dumnezeu urmărește toți pașii mei" (14-16)! Să reușească Prea Sfințitul Trifa ca Dumnezeu să nu-i vadă pașii? Și să nu-i pună la grea cumpănă? Cum a putut Prea Sfinția Sa, și pe cine a vrut să eroneze declarând cu o descalificantă ușurință că fondatorul Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, i-a acordat, dincolo de uzanțe, gradul de Comandant ajutor, într'o doară, fără să fi trecut prin probele legionare? Domnului Bobango i se poate spune orice, și el poate scrie orice, onoarea sa fiind vizată abia după ce onoarea interlocutorului său va trece prin încercări până la anulare. Au fost personalități de răspundere sau numai oameni simpli care, supuși presiunilor, n'au negat niciodată simpatiile lor constante față de Mișcarea Legionară. Cum, atunci, Episcopul Viorel Trifa, a urmărit pur și simplu să întunece și să insulte faptele, deciziile, și memoria lui Corneliu Codreanu? A aceluia care, după sacrificiu și sacralizare, laicul Viorel Trifa, – așa cum afirmă cu o etonantă ușurință domnul Bobango – ar fi trebuit să-l înlocuiască în fruntea Mișcării decimate, pe Căpitan. În ce calitate? Numai pentrucă, Viorel Trifa, pe timpul activității lui profane în cadrul "comerțului legionar" a fost ajutat de un evreu? Ca să dovedească legăturile lui cu oamenii de afaceri evrei? A uitat Viorel Trifa "comerciantul legionar", că Corneliu Codreanu dăduse o circulară prin care interzicea cu desăvârșire nu numai ca niciun geam dela nicio sinagogă să nu fie spart și nici alte atacuri care să depășească lupta corectă, pe față, directă, aceia din cadrul omeniei românești? Horia Sima nu a dat personal ordin tragicei rămășițe legionare după atâtea masacre, ca nimeni să nu atingă nici un evreu care a luptat pe frontul de unitate națională, care a fost distins cu decorații românești, sau care s'a confundat cu interesele pământului pe care s'a născut? Atunci? De ce marginalele probe prosemite practicate de Episcopul Trifa la ananghie? De ce a trecut cu vederea fondul corect, național-uman, al Mișcării Legionare? A uitat până și principiul de bază al Mișcării Legionare: "să nu i se alăture decât cei încărcați de dragoste"?

Strâns cu ușa, deși "dizident", a cerut prin interpuși lui Horia Sima, să-l descarce de orice titlu legionar și să-l sprijine în acțiunea Sfinției Sale de a ieși basma curată dintr'un desiș de falsuri și minciuni. E adevărat sau nu? De data aceasta, strâns cu ușa, Horia Sima e recunoscut de Episcopul Trifa ca șef suprem al Mișcării Legionare, recunoscându-i-se totdeodată și meritele prin care a ajuns Comandantul ei. Astfel, dintr'odată, Episcopul dela Vatra, a spulberat veleitățile și speranțele celor care s'au situat înafara matcei legionare. Dar a fost refuzat de acela care este însărcinat cu destinele Mișcării Legionare și trecerii ei prin asprele probe de azi, totuși Părintele Trifa nu a întârziat să treacă în tabăra formată din prea îmbătrânitul Găzdaru, de Vălimăreanu-"grămăticul", etc. etc., apropiați mai mult de Roller, Barbu Câmpina, Iorgu Iordan, Spălățelu, Dinu Zamfirescu și alții. Pentrucă ei toți, direct sau indirect, servesc regimul dela București, chiar dacă regimul de impostori din fruntea țării detestă în egală măsură și așchiile Mișcării Legionare.

Strădania domnului Bobango, în cartea sa comandată, este una singură: compromiterea Șefului Mișcării Legionare pe de o parte, iar pe altă parte, să-i creeze, să-i inventeze Prea Sfințitului niște simpatii semite ca să-l scoată basma curată și erou. Episcopul Trifa, însă, e un sperjur de mai multe ori.

Să-l lăsăm pe domnul Bobango în plata Domnului. E străin de autenticele frământări românești și imun la ele.

Prea Sfințitul însă, decât să-și caute "istoricie"... care să-i ascundă culisele și să-i treacă obstacolele istoriei, sau să-i acopere manipulările politice, mai bine să-și onoreze misiunea unică a legăturii cu Transcendentul.

Lupta lui de a destitui, sau de a umbrii prestigiul lui Horia Sima, s'a dovedit inutilă și ridicolă. Asupra Prea Sfințitului însuși s'au răsfrânt strădaniile cu care și-a încurcat ițele. Horia Sima s'a situat în fruntea Mișcării Legionare, distingându-se prin acțiuni, prin credință, prin păstrarea intactă a principiilor de bază ale Mișcării Legionare, prin cultul intact al Căpitanului. Merite care i-au fost recunoscute de marea elită legionară.

Horia Sima își pleacă fruntea și zice ca Vasile Pârvan: "...mărire ție Ură, a dușmanilor noștri: tu ne împingi pe înălțimi singuratece".

Petre Brătan

A P E L

Se succed generatii, trec ani, şi starea de dependenţă şi de supunere faţă de Uniunea Sovietică a ţărilor din Răsăritul Europei a rămas, după acordurile de la Yalta şi Potsdam, aceeaşi. E o situaţie disperată.

Nimic nu s'a schimbat şi nimic nu sugerează că starea de sclavagism se va schimba. De decenii, tuturor acestor ţări de veche cultură europeană li s'a aplicat abuziv, — printr'o serie de acorduri arogante, înşelătoare, secrete — tirania divizării forţate pe zone de interese, în aşa zise blocuri politice cu ideologii antagoniste. In partajarea prin dictat, stabilită după criterii artificiale, s'au inclus în sisteme obsedate de revoluţii şi subversiune ţări ale căror popoare nu sunt interesate în răsturnări contrare concepţiilor lor de state independente.

Astfel, ţările din Răsăritul Europei, vecine cu Uniunea Sovietică, au fost rupte de Europa şi zvârlite premeditat în prăpastia unor practici de clan ideologic, practicile marxismului primitiv, care nu le-a adus decât suferinţe, lipsuri din cele mai negre, pedepse variate din cele mai inumane. La toate legitimele lor încercări de a înlătura tirania li s'a răspuns prin represiuni, prin strivirea oricăror revendicări naţionale, prin înăbuşirea oricăror aspiraţii de independenţă, libertate şi integritate teritorială.

România, ca şi celelalte ţări oferite la Yalta şi Potsdam imperiului sovietic, îndură anexiunea decisă prin absolutismul unor acorduri de tip medieval, dezonorante şi retrograde. Divizarea nejustă, oarbă, trasată pe glob în dispreţul principiilor care au declanşat cel de al doilea război mondial, s'a "legiferat" în culise, grăbit, fără a se examina la rece, sobru, cauzele intrinsece ale conflictului, aşadar fără a se discuta condiţiile necesare pentru evitarea altor viitoare conflicte.

Mai grav, între părţile care prevedeau că vor ieşi victorioase, s'au încheiat acorduri dezastruoase; în schimb nu s'a prevăzut nimic în vederea unei păci care nu s'a încheiat nici până azi. Astfel, tranzacţiile de la Yalta şi Potsdam, printr'un obscur consens între Uniunea Sovietică, Marea Britanie şi Statele Unite ale Americii, sunt şi rămân o condamnare în prealabil a unor ţări independente, ca în timp de deplină glorie sclavagistă. Aceste acorduri, semnate fără nici o acoperire juridică internaţională, nu ţin seama de principiile de bază ale dreptului internaţional de la care nici unul din popoarele lumii nu trebuie exclus. Astăzi erorile de la Yalta şi Potsdam îşi continuă marşul plătit grav cu anexiuni numai în favoarea celor cărora li s'a oficializat transferul de juguri pe toate continentele. In lipsa unei păci juste, ostilităile continuă chiar între partenerii partajelor de la Yalta. Ceea ce duce la concluzia că de fapt acordurile fără fond nu sunt viabile, nu pot funcţiona şi nu au cum să se facă respectate. Arbitrarul îşi refuză el însuşi validitatea.

In noua situaţie care s'a creat după lungi suferinţe dar şi printr'o energică trezire de conştiinţe care prind contur pretutindeni, exilulului, în deosebi exilului românesc, dotat cu cuminţenia şi înţelepciunea noastră de totdeauna, îi revine sarcina de a trece la faptă, de a-şi asuma răspunderea directă a acţiunilor care să normalizeze cursul istoric.

Iubiţi români,

Noi cei încercaţi de suferinţe, noi cei pribegi, noi cei rămaşi cu rezervele speranţei intacte, mereu obsedaţi de destinul României noastre Mari, tot nouă ne revine sarcina de a ne opune cu milenare argumente la invaziile programate de atâtea ori în Urali.

Suferinţele atârnă greu şi nu o dată s'a văzut în istorie că ultragiaţii câştigă. Astăzi nimeni nu mai poate nega că anexiuni de ţări şi de provincii, înrobirile cele mai sălbatice, toate infiltrările, expansiunile, atentatele, subversiunile, sabotările, ca şi toate focarele de război sunt justificate şi provocate numai de Uniunea Sovietică în virtutea nefastelor acorduri de la Yalta şi Potsdam. Mai mult, trăim clipa când Uniunea Sovietică, profitând de superioritatea înarmării, ameninţă direct cu generalizarea celui mai nimicitor conflict mondial.

Părţile semnatare ale acestor acorduri au întors pagina eşecului şi le-au făcut uitate. Numai Uniunea Sovietică profită şi cere în orice împrejurare semnatarilor să respecte condiţiile sinuciderii pe care le-au semnat rând pe rând la Yalta, Potsdam, Helsinki. Deoarece nimic nu arată că aceste acorduri vor fi abolite, nu ne rămâne, desigur, decât să ne grupăm, să ne contopim într'o unanimă voinţă astfel ca, împreună, să luăm în mâini propriul nostru destin, să facem cunoscut pe plan internaţional, în toate împrejurările, necesitatea de a anula acordurile de la Yalta şi Potsdam precum şi alte înţelegeri care emană din aceste acorduri. Adeziunea şi efortul fără preget al tuturor românilor sunt mai mult decât necesare. Mână în mână vom alcătui Comitetul pentru denunţarea acordurilor de la Yalta şi Potsdam.

PRIMII PASI, CU DUMNEZEU INAINTE!

In numele grupului de organizare al Comitetului pentru denunţarea acordurilor de la Yalta şi Potsdam,

Ioan I. MIREA

4, rue Gaston Pinot
75019 — Paris
France

La Communauté des Roumains en France
9 bis, rue Jean de Beauvais
Paris 5e

Les Anciens Combattants Roumains Hors Frontières

L'Association du Culte Gréco-Catholique en France

Paris, le 1er Février 1982

A Monsieur Ronald Reagan
Président des Etats Unis d'Amérique
White House
Washington, U. S. A.

Monsieur le Président,

Le choix du peuple américain, en vous élisant comme président des Etats Unis d'Amérique, a donné à tous les peuples opprimés par la domination soviétique l'espoir que la grande injustice de l'histoire commise à Yalta par Franklin Roosevelt et Winston Churchill sera réparée et que les peuples de l'Europe Centrale seront à nouveau libres, pouvant choisir démocratiquement leurs dirigeants et leurs alliés.

Depuis 1945, l'U. R. S. S., suivant la doctrine de Lénine et les procédés criminels de Staline pour la domination du monde, a satellisé de force les Pays Baltes, la Pologne, la Hongrie, la Roumanie, la Tchécoslovaquie et la Bulgarie; mais son expansion s'est faite simultanément en Asie, en Afrique et en Amérique Latine.

Le monde occidental a accepté tous les coups de force de l'U. R. S. S., en limitant sa désapprobation à des protestations diplomatiques sans aucun effet. Le monde occidental, dans son grand désir de paix, a laissé faire, aidant même l'U. R. S. S. à devenir la plus grande puissance militaire du monde.

La terreur, la peur, la misère et la mort se sont installées depuis 36 ans dans nos pays.

En 1975, à Helsinki, 35 pays ont signé l'Acte Final qui malheureusement confirmait le statu-quo de Yalta.

L'U. R. S. S. a gagné encore une fois la reconnaissance du partage de Yalta. Mais elle n'a jamais respecté ses engagements prévus dans la troisième corbeille concernant les libertés, les droits de l'homme et la libre ciculation des hommes et de leurs idées. Par la suite, les conférences de Belgrade et de Madrid ont amplement démontré que l'Accord de Helsinki à donné à l'U. R. S. S. la possibilité de continuer son expansion, en agressant dernièrement l'Afganistan et en intervenant directement ou indirectement en Pologne. L'état de guerre du général Jaruzelşki, avec tous les décrets promulgués, font de 36 millions de Polonais un peuple d'esclaves.

Les mêmes mesures dictatoriales et crminelles: travail imposé par la force, abolition de toute liberté de déplacement et de communication, répartition impitoyablement ratinnée des vivres, etc. ont été décrétées aussi dans notre pays, la Roumanie.

Les syndicats libres ont été déjà liquidés il y a trois ans, leurs membres tués ou internés dans des asiles psychiatriques. Les Roumains ne peuvent plus sortir de leur pays; de nombreuses personnes sont emprisonnées, perdant ainsi leurs emplois et devenant par la suite des "hors la lois". La famine y règne et les derniers décrets interdisent toute réserve alimentaire sous la menace de l'emprisonnement. La Roumanie est devenue une grande prison ou la misère est partout.

Monsieur le Président,

Le seul espoir de nos peuples asservis par le communisme ce sont les Etats Unis d'Amérique et vous, Monsieur le Président, qui avez eu le courage de démasquer les vrais desseins de l'U. R. S. S.

En sauvant donc les pays de l'Europe Centrale, vous sauvez notre civilisation et notre avenir. Une attitude résolue de votre part peut changer beaucoup, peut changer le cours de l'histoire, car l'U. R. S. S. a ses propres difficultés économiques et politiques. Pour

freiner l'expansionisme soviétique et préparer la libération des nations envahies par le système, nous nous permettons de soutenir devant vous les propositions suivantes:

— Dénonciation de l'Accord de Helsinki et — ipso facto — dénonciation du partage de Yalta.

— Mesures économiques concernant la livraison des céréales et d'autres vivres.

— Arrêt immédiat de l'aide technologique.

— Restrictions des crédits.

— Prévision d'élections libres, sous contrôle international, dans tous les pays satellites de l'U. R. S. S.

— Rattrapage du retard dans l'équipement des armées occidentales.

— Fermeté dans toutes les conférences internationales.

— Solidarité dans la politique des pays occidentaux face à la menace soviétique.

Monsieur le Président,

Votre tâche est très difficile, mais nous sommes certains que notre cause est aussi la vôtre:

SAUVER LE MONDE DE L'EMPRISE DE LA DICTATURE COMMUNISTE
ET
PRESERVER LA LIBERTE POUR LE BONHEUR DE TOUS

Dans votre effort vous avez notre entière sympathie. Nous sommes tous prêts à vous aider selon nos possibilités, pour que nos patries puissent vivre et prospérer.

Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'expression de notre haute estime.

Adrian Chintescu
Président de la Communauté des Roumains

Michel Crețu
Secrétaire Général

SERBAREA ZILEI DE 27 MARTIE LA COLONIA, GERMANIA

Comemorarea zilei de 27 Martie, data când Sfatul Țării din Chișinău a votat reunirea cu Patria-Mamă România, a fost sărbătorită anul acesta cu un deosebit fast la Colonia, Germania. La apelul lansat de "Asociația Ortodoxă Română din Nordvestul Germaniei", "Asociația Românilor din Republica Federală Germania" și Cercul Cultural "Independența" au răspuns mulți români care au venit nu numai din Germania ci și din alte țări europene, precum și oaspeți germani și reprezentanți ai diferitelor țări ocupate de sovietici. Sedința festivă a fost deschisă de domnul Nicolai Paul, președintele "Asociației Românilor din Republica Federală Germania", care a salutat oaspeții în limbile germană și română. După aceea a dat cuvântul domnului avocat Günther Krauss care a vorbit despre "Situația României văzută din punct de vedere german". Avocatul Krauss și-a împărțit conferința în trei: contactul cu spiritualitatea românească, un scurt istoric al poporului român și considerațiuni asupra problemelor timpului nostru. Domnul Krauss a atacat vehement trimviratul Roosevelt, Stalin, Churchill, socotindu-l pe Churchill ca pe cel mai slab dintre triumviri. El a fost autorul împărțirii Europei de Est, în procente, între Rusia și puterile din Vest. Rusia însă nu s'a ținut de procentele alocate de Churchill ci peste tot a pus câte un zero și astfel influența sovietică a ajuns la o sută de procente. *"Deși multă lume nu vrea să țină seamă de faptul că în România a trăit un mare român"*, așa își continuă vorbitorul conferința, *"totuși eu voi vorbi atât de Corneliu Codreanu cât și de Legiunea Arhanghelul Mihail, numită mai târziu Garda de Fier. Corneliu Codreanu a întemeiat cea mai puternică organizație militantă anticomunistă din toată Europa. Legiunea l-a pus în fruntea ei pe Arhanghelul Mihail"*. Mai departe vorbitorul a susținut că în urma înțelegerii dintre Stalin și Hitler, România a pierdut nu numai Basarabia și Bucovina, dar a fost avizată de ceea ce se va întâmpla când trupele sovietice vor ocupa toată România. Acolo unde pătrund trupele sovietice, *"ele se poartă altfel decât trupele țărilor capitaliste exploatatoare"*, accentuează oratorul. In încheierea comunicării, domnul dr. Krauss a constatat că *"România și-a pierdut libertatea, dar nu și-a pus viitorul în joc"*. Conferința domnului dr. Günther Krauss a fost răsplătită cu aplauze furtunoase.

Doamna Eugenia Dumitrescu, președinta Cercului Cultural "Independența", a propus o moțiune (transcrisă mai jos) care a fost aprobată în unanimitate și apoi semnată de toți participanții.

Din partea Comunității Românilor din Franța și în numele președintelui ei, domnul Adrian Chintescu, a vorbit domnul Stefan Marin. El aduce salutul românilor din Franța și crede că în curând românii din Basarabia, Bucovina, din regiunea Herța, ca și ceilalți din toată România, vor fi liberi.

Din partea Comunității Românilor din Spania a vorbit domnul George Demetrescu. El propune înființarea unei ligi anti-Yalta. Propunerea este aprobată în unanimitate.

In pauza ce a urmat a luat ființă un Comitet de inițiativă format din domnii George Demetrescu, Nicolai Paul și dr. Alexandru Suga. In curând Comitetul de inițiativă va lansa un apel către toate asociațiile și personalitățile din exil și va pregăti organizarea unui Congres al românilor din lumea liberă.

După pauză se dă cuvântul domnului Sergiu Grossu, directorul revistei supraconfesionale CATACOMBES care apare la Paris. Dl Grossu a vorbit despre "Desființarea națiunii române prin descreștinare".

Preotul Mircea Domitriu a recitat poezia "Rugăciune" de Aron Cotruș.

După păstrarea unui minut de reculegere pentr·· toți cei ce au căzut pentru apărarea libertății și a gliei strămoșești, ședința festivă s'a terminat cu intonarea cântecului "Pe-al nostru steag e scris unire".

Cu aceeași ocazie s'a făcut și o mică expoziție a cărții românești apărute în exil. Printre altele au fost expuse: DIN IMPARATIA MORTII de Gabriel Bălănescu, TESTAMENTUL DIN MORGA de Remus Radina, SARATA de Nicolae Roșca, DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL de Vintilă Horia, OPERE COMPLETE de Aron Cotruș și câteva broșuri în legătură cu problema Basarabiei de dr. Alexandru Suga. In același timp a fost deschisă o expoziție de icoane pictate de doamna Constanța Pop.

Duminică 28 Martie, Sfinția Sa Mircea Domitriu, preot misionar al Episcopiei Ortodoxe din Paris, a celebrat Sfânta Liturghie și un parastas pentru toți românii basarabeni și bucovineni căzuți în lupte.

Corespondent

Comemorarea unirii Basarabiei

Comemorând ziua de 27 Martie 1918, ziua când Sfatul Țării întrunit la Chișinău și constituit pe baza decretului asupra dreptului popoarelor la autodeterminare — semnat de Vladimir Ilici Lenin — când s'a hotărît cu majoritate de voturi ca Basarabia să se reunească cu Patria Mamă România, reprezentanți ai diferitelor asociații din Republica Federală Germania, Franța, Spania, Austria, Elveția, Belgia, Olanda, Danemarca, Suedia, Statele Unite și Canada, întruniți la Colonia astăzi 27 Martie 1982 au adoptat următoarea

Moțiune

1. Salutăm cu mare bucurie faptul că oameni politici ca Ronald Reagan, François Mitterrand și Margareth Thatcher și-au exprimat deschis părerea că prin înțelegerea de la Yalta s'a făcut mai mult rău popoarelor din Estul Europei.
2. Regretăm faptul că în Europa de Vest există încă politicieni care își mențin părerea că nedreptățile de la Yalta să fie menținute în continuare în favoarea Uniunii Sovietice.
3. Declarăm că noi respectăm principiile dreptului internațional. Fiindcă anexările de teritorii făcute de Uniunea Sovietică în timpul și după cel de-al doilea război mondial calcă dreptul internațional, cerem nu numai pentru românii din Basarabia, Bucovina și regiunea Herța dreptul la autodeterminare, ci pentru toate anexiunile făcute de Uniunea Sovietică, pentru toate popoarele fără excepție.
4. Suntem de părere că este o greșeală capitală cu urmări foarte grave să se tacă asupra nedreptăților făcute. O pace lungă și trainică nu poate fi asigurată decât prin respectarea dreptului internațional.

(urmează semnăturile)

COMUNITATEA românilor din New York și organizațiile românești anticomuniste, comemorând 64 de ani de la hotărîrea Sfatului Țării din Basarabia — din 27 Martie 1918 — de a se reuni cu Patria Mamă România, s'au întrunit într'o manifestație de protest împotriva anexării samavolnice de către Uniunea Sovietică imperialistă, la 26 Iunie 1940, a teritoriilor românești Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța adoptând următoarea

MOTIUNE

1. Basarabia este pământ românesc, azi sub jug sovietic. La 27 Martie 1918 populația Basarabiei și-a exprimat legal dorința de a se reuni cu patria-mamă România, în conextul istoric de împlinire a aspirațiilor popoarelor la libertate și autodeterminare.

2. Falsificatorii istoriei din U. R. S. S. încearcă să ascundă faptul că populația dintre Prut și Nistru este de origine română și că în anul 1812, cu complicitatea imperiului otoman, Basarabia a fost smulsă din comunitatea românească fără voia ei și încorporată de Rusia.

3. După cea de-a doua răpire — din 26 Iunie 1940 — a Basarabiei împreună cu Bucovina de Nord și ținutul Herța, ca urmare a pactului infam Molotov-Ribbentrop din 23 August 1939, aceste provincii românești au fost împărțite la două republici sovietice pentru a fi mai ușor rusificate, sute de mii de români fiind deportați în Siberia sau alte părți îndepărtate ale Rusiei.

4. In Basarabia ca și în celelalte teritorii românești răpite de Uniunea Sovietică imperialistă au trăit și trăiesc peste trei milioane jumătate de români, care ei înșiși se consideră români și au fost numiți români sau moldoveni chiar de către cei ce astăzi le contestă originea etnică română.

5. Dreptul poporului român asupra Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herța ne obligă să aducem la cunoștința întregii lumi că ratificarea de la 23 August 1947 a tratatului de pace de la Paris — din 10 Februarie 1947 — a fost făcută de un guvern prosovietic instaurat la guvernarea României prin forța armatei roșii, împotriva voinței poporului român. Declarația președintelui comunist N. Ceaușescu — din vara anului 1976 — de recunoaștere a granițelor actuale ale României cu U. R. S. S. nu poate constitui o renunțare a poporului român la aceste teritorii.

6. In numele poporului român din țara noastră — România — guvernată de un regim tiranic comunist, al fraților din teritoriile răpite de U. R. S. S. și a tuturor românilor refugiați, declarăm în mod solemn că nu vom renunța la dreptul poporului român asupra Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herța, drept care ne obligă să luptăm pentru eliberarea lor.

7. Adresându-ne tuturor guvernelor țărilor din lumea

liberă şi Organizaţiei Naţiunilor Unite, cerem eliberarea teritoriilor româneşti şi a tuturor ţărilor naţiunilor captive subjugate de Uniunea Sovietică, prin aplicarea principiului de drept internaţional care reafirmă dreptul popoarelor la autodeterminare şi la exercitarea deplină a drepturilor omului.

Numai astfel va fi pace în lume!

DIN SURPRIZELE EXILULUI

– Răspuns d-lui Humiţă din "Dreptatea" –

In numărul din Iunie 1981 al ziarului "Unirea", a apărut un articol semnat de dl Crişan, în care dânsul lua atitudine faţă de "nişte afirmaţii neîntemeiate" pe care le-ar fi întâlnit în cuprinsul cărţii "O viaţă închinată unui sat", a tatii. Redacţia Unirii a fost atât de binevoitoare şi a permis publicarea unui răspuns la acest articol. Cu asta am considerat "afacerea" încheiată. Iată însă că in ziarul Dreptatea din Februarie 1982 apare un alt articol, "O reacţiune deplasată", semnat de dl Humiţă, în care sunt condamnate argumentele din răspunsul dat dlui Crişan. Intrucât presupun că parte din cititorii "Curierului" n'au dat peste "Din surprizele exilului", cum au fost botezate articolele în Unirea, cred de bine să fac un rezumat al lor.

Polemica se desfăşoară in jurul unui capitol scurt din cartea amintită mai sus, şi anume "Cu Mărioara la Blaj", din care, pentru o mai corectă înţelegere, reproducem textul in cauză:

"Când Mărioara s'a făcut mai mare, am vrut s'o dau la şcoală la Blaj. In mintea mea Blajul era un lucru mare. Pe Câmpia Libertăţii dela Blaj s'au fost adunat Românii în 1848, în frunte cu Simion Bărnuţiu şi Avram Iancu şi au pornit răscoala impotriva iobăgiei şi pentru eliberarea neamului nostru.

"Intr'o zi mă iau şi mă duc la Blaj ca să văd cum şi ce-i de făcut. Am tot auzit că acuma, în România Mare, avem înlesniri cu copiii la şcoli mai mari. In Blaj m'am dus la liceu, in cancelarie la dl Director, care, după ce mi-a ascultat dorinţa, m'a întrebat:

– Dumneata ce religie ai, baciule?

Când am văzut încotro bate el, am făcut-o şi eu pe prostul şi l-am întrebat:

– Da sunt mai multe feluri de Români, dle Director? Apoi a început dl Director să îngâne şi să-mi spună că:

– Să vezi, baciule, că noi aici în Blaj suntem uniţi şi nu ajutăm decât pe copiii uniţilor.

– Nu-i nimica, dle Director. Am cinci copii, dar niciunul nu va călca treptii acestei şcoli, iar eu am să-i cresc şi fără ajutorul D-Voastră.

"Am ieşit cu sufletul amărît dela şcoală şi am luat-o spre casă. Tare rău mi-a părut atunci că la 1 Decembrie 1918, la Alba Iulia, niciun glas nu s'a ridicat să ceară şi unirea bisericilor, ca să nu mai fie "mai multe feluri de Români"."

Asta este ce spune cartea, şi acuma ce spune dl Crişan:

"Nu pot accepta două afirmaţii necorespunzătoare realităţii 'Că adică directorul liceului din Blaj n'ar fi fost dispus să primească pe copiii autorului ca să studieze acolo din cauza religiei sale'."

Tata s'a dus la Blaj să vadă dacă poate obţine "înlesniri", la care directorul răspunde că "noi nu ajutăm decât pe copiii uniţilor", deci dl Crişan a falsificat total situaţia şi de aici şi falsele sale concluzii. De acord cu dl Crişan, că mulţi ortodocşi au studiat la Blaj, dar ei n'au avut nevoe de "înlesniri", şi de acord cu dl Crişan, că şcolile Blajului n'au fost "exclusiviste", dar au fost "discriminatorii" prin însăşi statutul lor. Erau şcoli confesionale, susţinute din averea Bisericii Unite şi destinate să ajute copiii uniţilor. In răspunsul dat dlui Crişan am făcut şi această remarcă, că "dacă Domnia Sa ar fi vrut să facă o punere la punct corectă, ar fi trebuit să spună că înlesnirile solicitate de Baciul Golea proveneau din averea Bisericii Unite şi că ele nu puteau fi acordate decât membrilor aparţinând acestei confesiuni."

Acuma vine dl Humiţă şi spune că "atâta a priceput ţăranul de frunte, Baciul Golea, deoarece nu şi-a dat seama că de fapt se trata de şcoli confesionale, cu resurse financiare extrem de limitate... " Este adevărat că nu şi-a dat seama, pentrucă pentru el Blajul reprezenta un centru de lupta al românismului şi el s'a dus acolo ca Român. A fost pus însă în situaţia să constate că este "altfel de Român" şi a ieşit cu sufletul amărît şi a luat-o spre casă.

In amintirile sale tata consemnă acest episod fără alte interpretări. Eu am înţeles că tata a amintit întâmplarea cu Blajul pentrucă Mărioara era primul său copil şi vroia să-l dea "la şcoli mai mari", iar el era primul ţăran din sat care a pornit pe acest drum, aşa cum spune în încheiere la capitolul cu pricina: "Am vrut ca în România Mare să cresc copii şcoliţi, ca să avem şi noi Românii oameni cu carte."

A doua afirmaţie "neîntemeiată" citată de dl Crişan: "că la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918, cu ocazia Unirii Transilvaniei cu România Veche, niciun glas nu s'a ridicat să ceară şi unirea bisericilor, ca să nu mai fie mai multe feluri de Români." Şi dl Crişan conchide: "Pusă astfel problema, se explică întâi prima afirmaţie. Analizându-o aparent, vedem că autorul cărţii avea probabil din tinereţe ideea preconcepută, că greco-ortodocşii şi greco-catolicii erau două feluri de Români; că la data când a scris ce a scris, era 100 de procente alături de călăul Bălan, de Patriarhul Marina şi de întreg regimul de azi din România, ceeace-i şi grav şi trist, considerând că acel regim i-a suprimat pe fiul Ionel, un mare suflet românesc."

Răspundem: Cum la noi în sat nu există niciun unit, nu existau două feluri de Români, nu exista nicio preocupare de acest gen, atunci nu putea să existe nicio părere "preconcepută". In sat avem două biserici: una românească şi alta ungurească şi cu asta s'a terminat. De unde atunci însinuarea că Baciul Golea, având idei preconcepute, s'a aşezat alături de comunişti în căsăpirea Bisericii Unite? Pe ce se bazează această afirmaţie?

Idee preconcepută există numai la dl Crişan, care nu poate admite ca cineva să-şi exprime regretul că de ce sunt "două feluri de Români" într'o întâmplare petrecută în 1923/24, unde i se refuză înlesniri şcolare pe motiv că este "altfel de Român". Sau crede Domnia Sa că mărturiile care se depun acuma asupra întâmplărilor din trecut trebuesc "adaptate" posibilităţilor de interpretare ale unora şi altora? Şi, trunchind motivul amărăciunii, făcându-l din "a-i acorda înlesniri" în "a-i refuza primirea în şcoală", ca apoi să-l pui alături de comunişti împotriva Bisericii Unite, pe acela care de când au venit comuniştii, pentru satul lui şi satele

din jur este un simbol al vremilor de viață liberă, este cu adevărat "o rătăcire". Și ca să-l pui alături de cei ce i-au suprimat copilul, numai ca să justifici un atac împotriva lui, este o însinuare. Amintirile lui spun altceva, dar pe acestea dl Crișan le ignoră.

Când tata "a scris ce a scris", nici nu a visat ca rândurile lui să fie publicate și nici nu le-a scris cu o astfel de intenție. La pagina 151 din cartea sa putem citi:

"La câteva zile, într'o seară, când eram adunați mai multi la mine, l-am întrebat pe tata, ce tot scria el când eram acasă și el se retrăgea în odaia de dinainte? Eu presupuneam că făcea poezii. El a negat, și încă energic.
– Nu copile, d'este n'am făcut, da mai acum vreo cinci ani m'am apucat să-mi scriu amintirile. Crișmele la noi peste săptămână îs cam goale și nici bani nu-s prea mulți, așa că seara ce să fac? M'am apucat să le scriu că dacă vreun copil o vrea să știe ce-am făcut și eu în viața mea, să le cetească.
– Bine tată, dar ce-ar fi dacă mi le-ai trimite mie și dacă's bune, să scot o carte din ele."

Deci el n'a scris nici pentru "călăul Bălan", nici pentru Patriarhul Marina și nici pentru regimul de azi din România, ci pentru vreun copil, care dac'o vrea să știe... să le cetească. Nici când i-am spus că vreau să scot o carte cu ele, el n'a înțeles că voi scoate o carte tipărită în mai multe sute de exemplare pe care s'o răspândesc, ci că voi bate totul frumos la mașină si le voi lega, ca să fie o carte a familiei, pentru copii, nepoți, etc.

Ca să apere teza dlui Crișan, că tata ar avea "idei preconcepute", dl Humiță vine cu fraza: "contradicțiile din afirmațiile lui Golea, atunci când, pe de o parte, neagă acuzația de "idei preconcepute" că ar fi un singur fel de Romani, iar pe de alta, trecând la citarea lui Bărnuțiu și afirmând că "aici deci, în această dorință de unitate... de care vorbește Bărnuțiu se găseste izvorul amărăciunii tatii când se vede considerat ca fiind altfel de român", confirmă de fapt inspirația de evenimente și idei exprimate cu ani în urmă, deci preconcepute sau formate dinainte."

Greșala este că aici este vorba de sentimente, de dorința de unitate națională, și nu de ideea de unitate națională, și această dorință nu poate fi "preconcepută". Ea se naște și există în sufletele fiilor unei națiuni și face parte din așa zisa "lege a firii". Apoi tata a auzit el de Bărnuțiu si de Avram Iancu că s'au răsculat împotriva Ungurilor, dar mai mult nu știa. A-l face pe tata "inspirat" din Bărnuțiu, ca apoi să fabrici teoria "ideilor preconcepute prin inspirație", este o altă falsificare de situație și o încercare disperată de a-l justifica pe dl Crișan în acuzația lui cu "ideile preconcepute".

Și încă o săgeată a dlui Humiță: "Totuși încercarea sa de a declara părerile și vederile Baciului Golea drept expresia finală a concepției politice românești, este ridicolă și depășește orice pretenție rațională de judecată a evenimentelor istorice." Aici dl Humiță nu mai dă niciun citat, nu face nicio aluzie la vreun text oarecare, care "să depășească orice pretenție rațională de judecată a evenimentelor istorice" (sic), și cum nu mă pot dumeri nicidecum în ce constă această "încercare ridicolă", îl rog să-mi indice textul respectiv.

Dl Crișan l-a așezat pe tata alături de "călăul Bălan", iar dl Humiță mă pune pe mine în "Comuniunea de Ură" (?) a Bisericii Unite din USA prin cele ce urmează: "Totuși este de neînțeles includerea materialului din partea doua, deoarece nu are legătură cu articolul dlui Crișan sau cu cartea cu pricina, ci dimpotrivă, prezintă documentarea personală a lui Golea, și care coincide întocmai cu atacurile și argumentele de rutină folosite astăzi de către anumite oficialități ale Patriarhiei Ortodoxe și a guvernului comunist dela București, dar și cu acelea ale Comuniunii de ură contra catolicilor din Statele Unite, cu scopul de a combate drepturile de existență a Bisericii Română Unită".

Dl Humiță mă obligă să rog redacția Curierului să-mi îngădue mai mult spațiu pentru a reproduce și partea doua, cea identică cu a Comunității de Ură din USA: "Să lăsăm însă pe cineva cu mai multă autoritate morală, și anume pe Simion Bărnuțiu, să-l apere pe Baciul Golea în amărăciunea lui: "Jurământul acesta nu este decât simvolul uniunii, cu care i-a legat matrea natură pe toți fiii națiunii noastre atunci când li-a dat aceeași limbă, arătându-le că precum sunt uniți cu limba, așa se cade să fie uniți și cu inima la toate lucrurile care sunt spre luminarea, libertatea și binele națiunii. Precum am arătat, națiunile conclocuitoare tot cu uniunile i-au stricat pe Români, odată cu uniuni politice, apoi cu uniuni religionare, și Românii au făcut totdeauna acea eroare mare că nu s'au unit între sine, ci, spre scăderea națiunii noastre, cu străinii."

Și în încheiere, Biserica Unită a fost desființată de comuniști printr'o măsură administrativă, și dacă ar fi putut, ar fi desființat toate bisericile din țară. Că "banditul Bălan" a participat sau nu la această "lovitură", întrebarea mă depășește. De altfel nici nu are importanță, pentrucă înafară de comuniști nimeni nu ar fi desființat Biserica Unită și, în consecință, odată ce comuniștii vor fi alungați, viitoarea constituție va garanta libertatea religioasă. Uniții își vor relua viața liberă, căci, tot citându-l pe Bărnuțiu: "Ce se ține de unire și neunire, aceasta, ca un lucru al conștiinței, trebue lăsat pe sufletul fiecărui Român, fiecărei comunități, să vadă și să-și aleagă cu voe liberă, dacă-i cere fericirea, cultura și pacea dinlăuntru, ca să fie unit sau neunit; orice proselitism despre partea altora în acest obiect este crimă în contra păcii naționale."

Si acum o ultimă parte, care n'a fost publicată în Unirea din cauza spațiului limitat. Inițial a fost trimis redacției "Răspunsul" conținând și rândurile de mai jos, pe care le redau pentrucă ele răspund și acuzațiilor aduse de dl Humiță:

Cât despre ideile preconcepute și dușmănia față de uniți cu care și-a crescut Baciu Golea copiii, se poate vedea și din faptul că eu, Traian, la căsătorie în 1945 în Micăsasa, la cununia religioasă am avut de naș pe preotul local unit, Crișan, fost profesor de muzică la Blaj. Cu preotul ortodox aveam relații convenționale. cu cel unit eram prieten.

La Salzburg, în anii 1949-50, am fost unul dintre aceia cari cu hârlețul și lopata am lucrat săptămâni dearândul la ridicarea Căminului Misiunii Române Unite și l-am susținut în funcționarea lui. (Poate că își mai aminteste dl Crișan de echipa de săpători dela bunkerele din Elisabethstrasse 38. Și dânsul a fost la Salzburg pe timpul acela; eu însă nu-mi amintesc să-l fi văzut că ar fi pus mâna să dea un ajutor la ridica-

Urmare pg. 26

PANOPTICUM

CONGRESUL Naţional Polono-American a organizat la 4 Februarie (zi declarată de preşedintele Reagan "Ziua Solidarităţii") o mare demonstraţie în Los Angeles la care a participat şi Congresul Naţional Româno-American prin reprezentanţii lui, dnii Emil Tatu şi Ioan Gociu cu familiile. Cu această ocazie s'a semnat şi trimis preşedintelui Statelor Unite, Ronald Reagan, o rezoluţie semnată şi de Congresul Naţional Româno-American. Grupul român purta drapelul românesc şi placarde cu lozinci care au fost repetate la microfoane: "Libertate poporului polonez", "Libertate poporului român", "Victorie asupra comunismului", "Desfiinţarea tratatului de la Yalta", etc.

•

PE ZIUA de 20 Martie 1982 a avut loc banchetul anual comun patronat de RANC şi Alliance of Friendship în sala Centrului Cultural al Bisericii Sf. Maria din Chicago. Au participat peste 250 de persoane, iugoslavi, polonezi, cehoslovaci şi români.

Vorbitorul principal: A. Voöbus, profesor de istoria asiriană la universitatea din Chicago, considerat cel mai mare specialist în această materie. D. prof. Voöbus a vorbit de lupta pentru eliberarea ţărilor subjugate şi despre dificultăţile ce le-a avut în eforturile sale de a lămuri persoanele de competenţă în politica externă americană. După 1973 s'a recunoscut că cele relatate de d-sa în 1948 s'au împlinit întocmai cum a prevăzut. Apoi vorbitorul a relatat situaţia din răsăritul apropiat şi consecinţele grave ale politicii de miopie a americanilor faţă de ţările arabe, suportând unilateral politica israelită. Ca pastor luteran, d. prof. Voöbus crede că Puterea Divină ne va ajuta în lupta împotriva comunismului ateu.

Din partea comunităţii româneşti a vorbit d. dr. Alexander Ronnett care a atacat tratatele de la Yalta, Teheran, Potsdam şi Helsinki, cerând anularea lor, şi criticând pe toţi experţii Departamentului de Stat care şi astăzi stăruiesc în a afirma că aceste tratate sunt fapte istorice de necontestat şi că au valabilitatea lor. Fără anularea tratatelor de la Yalta, a afirmat d. Alexander Ronnett, rezolvarea problemelor teritoriale din răsăritul Europei, precum şi eliberarea ţărilor noastre, sunt imposibile. D. dr. Alexander Ronnett a insistat apoi asupra colaborării tuturor grupurilor etnice în arena politică americană. Disursul d-sale a fost puternic aplaudat.

A mai vorbit d. Stefan Teodoru din partea secţiei Chicago a Congresului Naţional Româno-American, precum şi reprezentanţi ai celorlalte grupări etnice.

După sfârşitul cuvântărilor s'a adoptat rezoluţia de mai jos care a fost citită cu întreaga asistenţă în picioare:

Rezoluţie

Noi, reprezentanţii naţiunilor Europei Răsăritene şi cetăţeni loiali americani, participanţi la banchetul "Alliance of Frienship" în data de 20 Martie 1982,

Decidem:

1. Mulţumim preşedintelui USA, Ronald Reagan, Sindicatelor americane AFL-CIO, precum şi celorlalţi conducători americani pentru suportul ce-l acordă ideilor de libertate şi autodeterminare în ţările de sub dominaţia Uniunii Sovietice.

2. Cerem guvernului Statelor Unite şi tuturor guvernelor naţiunilor libere să aplice sancţiuni Uniunii Sovietice şi tuturor ţărilor comuniste din Europa de est, în special un embargo absolut, at"ta vreme cât în aceste ţări nu se constată o schimbare în mai bine a stării popoarelor lor, atâta vreme cât invadarea Afganistanului continuă şi atâta vreme cât se menţine legea marţială în Polonia.

3. Cerem anularea tratatului de la Yalta şi a altor acorduri care au contribuit la înrobirea naţiunilor din Europa de est.

4. Cerem aducerea crizei din Polonia în discuţia Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite.

5. Cerem ca numărul diplomaţilor guvernelor comuniste acreditaţi în USA să fie redus la numărul diplomaţilor USA în ţările respective; cerem de asemenea controlul activităţii primilor în USA.

6. Cerem garanţia că principiul autodeterminării şi respectul drepturilor omului vor constitui baza tuturor acordurilor ce se vor încheia de USA cu guvernele comuniste.

7. Cerem restaurarea drepturilor cucerite de Sindicatul Polonez Liber, SOLIDARITATEA.

Cu respect,
Preşedintele Alliance of Friendship
George Radoyevici

•

LA 6 DECEMBRIE 1981 **World Anti-Communist Action Front (W. A. C. A. F.)**, în colaborare cu **Captive Nations Committee** din New York, a onorat pe Dr. Alexander Ronnett cu un "AWARD" (document de recunoştinţă) pentru lupta sa contra comunismului şi pentru cauza libertăţii.

ALEGEREA UNUI NOU COMITET. **Adunarea generală a Asociaţiei Românilor din Republica Federală Germania a ales la 6 Martie 1982 următorul comitet de conducere: preşedinte, Nicolai Paul; vicepreşedinte, dr. Mihail Niţescu; secretar, Dan Gabriel Waldenmayer; casier, dr. Alexandru Suga; şi cenzori, dr. Ana-Maria Rossetti-Luţescu şi Nicolae Craiu.**

+

TRANSCRIEM aceste rânduri dintr'o scrisoare primită la redacţie din Europa:
"Postul de radio Europa Liberă în loc să se îndrepte în spiritul noii administraţii pare să se deterioreze tot mai rău. Oare tot El îşi vor impune cuvântul? Postul de radio suferă un mare val de infiltrare de elemente dubioase care, prin origină, trecut şi mentalitate, n'ar avea ce căuta într'un astfel de institut".

+

INCEPAND cu numărul 8 al CURIERULUI vom publica în fragmente eseul inedit al lui Petre TUTEA "TEATRUL SEMINAR PROLOG".

+

DINTR'O eroare "Cercul cultural RANC" a fost afiliat Asociaţiei limbilor moderne (MLA). Facem prin aceasta cuvenita rectificare şi precizare.

+

COLUMBIA. Guvernul democrat al preşedintelui Turbay Ayala a cerut de mai multe ori organizaţiei teroriste M 19 să prezinte candidaţi la viitoarele alegeri pentru a intra astfel în arena politică, renunţând la lupta de guerilă şi terorism. Răspunsul teroriştilor a fost următorul: a. Guvernul să ridice starea de asediu; b. Să decreteze o amnistie totală, fără nici o excepţie; c. Să înceapă o serie de "dialoguri" între guvern şi guerila teroristă pentru ca să se ajungă la o înţelegere. (Adică să se facă un guvern de coaliţie ... iar după câteva luni să se întâmple ce s'a întâmplat în Chile cu doisprezece ani în urmă, sau în Nicaragua acum doi ani).

Intre timp, un grup terorist a sechestrat un avion cu 128 persoane, cerând guvernului să trimită un reprezentant şi o jurnalistă la bordul avionului ca să "trateze" condiţiile. Este interesant de remarcat că autorităţile columbiene au declarat că toţi pasagerii au fost perchiziţionaţi înainte de a se urca în avion. Ceea ce poate însemna că cei şapte terorişti au obţinut armele prin personalul companiei de aviaţie.

+

ARGENTINA. Vizilele senatorilor şi generalilor americani la Buenos Aires au avut darul să înbunătăţească relaţiile dintre Statele Unite şi Argentina. Pentru prima dată s'a vorbit în mod serios de un pact militar al Atlanticului de Sud cu participarea Braziliei, Chile, Uruguay şi Africa de Sud, împotriva forţelor comuniste, împotriva Rusiei Sovietice şi a Pactului din Varşovia.

+

HONDURAS. După Haiti, Honduras este a doua ţară mai săracă din cele trei Americi. Producţia principală este banana. Tara are circa trei milioane de locuitori iar analfabetismul şi mizeria sunt endemice. După 18 ani de guverne militare, Statele Unite a reuşit să "convingă" (a se citi **preseze***) militarii şi să se facă alegeri. Au ieşit liberalii. Incă înainte ca noul preşedinte liberal să preia puterea, desmăţul şi imoralitatea au început cu atâta intensitate încât ambasadorul Statelor Unite a fost nevoit să raporteze gravitatea situaţiei, iar guvernul Reagan a "***rugat***" pe militari să nu părăsească cu totul afacerile guvernului, ci să menţină vreo 4 sau 5 militari în ministerele mai importante pentru a evita ca anarhia să invite guerila şi terorismul din Cuba şi Nicaragua.*

+

EL SALVADOR. Comuniştii terorişti din aşa numitul *"Front Farabundo Marti de Liberare Naţională (cam aşa* cum am spune noi "Fronul Stefan cel Mare şi Sfânt de eliberare naţională", dar care ar fi compus din Ana Pauker, Helene .Wolf, Gheorghiu Dej, Ceauşescu, şi ar avea ca membri toată pleava deţinuţilor de drept comun ieşită din închisori), au reuşit să cumpere o femeie, Rufina Amaya, căreia i-au plătit mulţi bani, promiţându-i o călătorie gratis în Cuba, pentru a declara că armata din Salvador a invitat câteva sute de femei şi copii într'o piaţă a unui sat şi i-a ucis pe toţi ... "Declarţia" făcută reprezentantului ziarului — doritor de scandaluri şi foarte cunoscut în America Latină ca simpatizant al marxiştilor — "The Washington Post", a fost întărită de aceea a doi adolescenţi care au declarat că părinţii lor au căzut în lupta contra forţelor de apărare naţională. Setea de a produce vâlvă cu "ştiri" sălbatece şi inumane este atât de mare încât ziarele din Statele Unite nu se interesează de veracitatea lor, ci de "popularitatea" care ajută la vânzarea ziarului.

+

STINDARDUL nr. 144 din Ianuarie 1982 publică ultima proclamaţie a Mareşalului Antonescu la 5 Aprilie 1944. "De aceea — spunea Mareşalul Antonescu în concluzia proclamaţiei — vă cer să păstraţi virtutea voastră fără pată, credinţa voastră în Dumnezeu neştirbită, la fel şi tăria asupra drepturilor voastre".

D. Ion Pantazi semnează un judicios articol despre "Unirea exilului".

D. Traian Rovinaru (Boeru?) dă unele explicaţii "cum s'a ajuns la uciderea lui Nicolae Iorga".

D. George Stefaniu, comentând un articol al Dlui Faust Brădescu din "Opinii" (Erori intenţionate), cu privire la "Chemarea de la Londra" a Dlor Raţiu şi Brutus Coste, scrie printre altele "Cum însă în prima fază a stăpânirii lor, comuniştii au găsit destule lichele în rândurile "democraţilor", n'au mai apelat şi la serviciile domnilor Raţiu şi Coste, aşa că numiţii au rămas în străinătate şi au devenit exilaţi, rezistenţi şi personalităţi "anticomuniste", — ei care au îmbrâncit ţara în prăpastie".

+

BONN. Conform unui raport al Bundesverfassungsschutz, înaintat recent Cancelarului Schmidt, infiltraţia comunistă (sau Sovietică) în mişcările pacifiste a luat o considerabilă amploare. Este, printre altele, citat numele lui Achim Maske (fost conducător al lui *Spartakus*) şi al lui Fritz Teppech din partidul comunist al Germaniei de Est.

+

CU TOATE promisiunile din campania electorală, preşedintele Mitterrand n'a reuşit să oprească şomajul care a ajuns la cifra de două milioane de muncitori. Din Mai 1981, în Franţa, numărul şomerilor a crescut cu 400.000. **Jeune Nation Solidariste** *scrie: "Socialismul însemnează şomaj pentru toţi".*

REVISTA franceză **Facettes** publică în numărul 111 interesante precizări cu privire la originile evreești ale revoluționarului Marat.

●

CU OCAZIA aniversării a șase ani de la moartea lui Franco, mișcarea naționalistă **L'Oeuvre française** *se asociază politic spiritului manifestațiilor comemorative.* **L'Oeuvre française** *salută în Francisco Franco pe marele om de stat european, "învingătorul dezordinei pe câmpurile de bătaie; învingătorul mizeriei în acțiunile de pace; învingătorul urei în demnitate, prin colaborarea unui om și a unui popor".*

●

RUGAM membrii RANC să achite cotizațiile pentru 1982 neîntârziat. Atât cheltuielile administrative cât și cele pentru imprimarea și răspândirea revistei *CURIERUL* s'au mărit considerabil și numai cotizația lor poate asigura o desfășurare normală în activitatea noastră.

Abonamente *CURIERUL:* USA $12.00; Europa, Australia și America Latină $15.00; Air mail $18.00.

●

PREDICA preotului Gh. Calciu Dumitreasa publicată în primele pagini ale acestui număr este reprodusă din cartea de predici SAPTE CUVINTE CATRE TINERI apărută la München (West Germany) în editura Jon Dumitru. (8000 München, Siegfried Strasse 3).

●

DIN TARA ne vin știri dureroase. Rând pe rând, luptătorii anticomuniști trecuți prin gulagurile din România ne părăsesc. Printre aceștia: ION PLOPEANU, avocat, s'a stins în ziua de 20 Noembrie 1981 la București. Un prieten ne scrie: *"In bunătatea și delicatețea lui sufletească, în marea lui iubire de semeni, Ionaș Plopeanu niciodată nu le-a aruncat o vorbă de ocară (asupritorilor), o vorbă aspră, înțelegând mai mult decât alții drama care îi consumă, iar Valeriu Gafencu, cu chipul său de sfânt, le trimitea o iertare* "rugând crinii din grădină să le mângâie lin privirea"*, iar pe lângă el, de pe patu-i de suferință vecin, Richard Wurmbrandt făcea același lucru, după legea și credința lui". (Este vorba de spitalul penitenciar de la Târgul Ocna).*

S'au mai stins: I. V. Georgescu, Eugen Dragomir, Radu Mironovici, dr. Ilie Niculescu, dr. Gheorghe Sârbulescu, Victor Medrea, Stefan Cârje, Decebal Codreanu, Sandu Mazilu, Vasile Băncilă, colonel Luca Constantin (cavaler al Ordinului Mihai Viteazu din primul război mondial când a participat activ la șarja de la Robănești). Despre colonelul Luca Constantin, corespondentul nostru ne scrie: "A lucrat ani de zile la memoriile sale de război, scriind două volume a circa 1000 de pagini, dar nu au fost publicate, ca antisovietice, și respinse de Editura militară, fiind considerate inoportune. Ceea ce înseamnă că vor putea deveni binevenite și oportune într'o bună zi".

CHICAGO. 1 MAI 1982.

La 1 Mai, sărbătorind Constituția poloneză, grupurile etnice din area Chicago, împreună cu un imens număr de polonezi, au făcut o uriașă demonstrație, manifestând pentru "Solidaritatea".

Manifestația s'a desfășurat prin defilarea tuturor grupurilor etnice, cu steagurile țărilor pe care le-au părăsit.

Comunitatea românească, la chemarea Congresului National Român - American, a perticipat într'un mare număr de români, purtând tricolorul românesc cu emblema RANC.

Au participat : Guvernatorul Statului Illinois, Primărița orașului Chicago, împreună cu mulți alți demnitari politici.

Manifestația s'a bucurat de un ecou neobișnuit, atât în rândurile exilaților cât și a americanilor.

Urmare din pg. 23

rea acestui Cămin al Misiunii Unite.) Pe urmă, timp de 22 de ani am avut cu Părintele Zăpârțan o colaborare destul de fructuoasă, atât la Salzburg cât și la München.

Anul trecut (1980), când Senatul American se pregătea pentru Conferința de Securitate Europeană dela Madrid, am fost solicitat și eu să fac un raport asupra situației Bisericii din spatele cortinei de fier. Raportul meu, împreună cu altele, a fost inclus în anexele din Senat Report al Comisiei de Politică Externă și a fost prezentat la Madrid de către State Department ca fiind punctul de vedere al Senatului. In acest raport am arătat și cum un grup de preoți și laici catolici, într'o scrisoare adresată Papei Ioan Paul II-lea, printre altele, l-au rugat să ceară guvernului român libertate pentru Biserica Unită, desființată arbitrar în 1948 și care numără 1.500.000 de credincioși.

In concluzie, trebue să-mi exprim părerea de rău că dl Crișan (și acuma și dl Humiță), din zelul de a-și apăra Biserica și fără prea multă chibzuială și discernământ, au tras toate cartușele ce le țineau pregătite de ani de zile într'un dușman pe care singuri și l-au fabricat și contra unor teze pe care tot ei le-au inventat.

Traian Golea

EUROPA. Slujba Sfintei Invieri celebrată la Köln/Colonia/Germania, devine un fel de centru românesc din Germania Federală. Anul acesta a fost celebrată de Sf.Sa Preotul misionar Mircea Domitriu, în faţa a peste cinci sute de români, veniţi din multe oraşe germane. Răspunsurile au fost date de corul unei parohii germane care a învăţat să cânte româneşte. După slujbă, aproximativ 180 de persoane au luat parte la o agapă care a durat până dimineaţa la ora şase.

+

Decizia preşedintelui Reagan de a nu acorda României un credit în sumă de 65 milioane dolari, credit considerat deja prevăzut în cadrul politicii economice şi financiare americane faţă de blocul răsăritean şi cu atât mai mult în cadrul mai restrâns al atitudinii Washingtonului faţă de România, a fost primită de comentatorii occidentali cu o anumită rezervă. Aşa de exemplu, corespondentul ziarului britanic THE GUARDIAN, aprecia că refuzul apare enigmatic, dar fiind că Statele Unite ar fi încurajat "independenţa" României faţă de linia oficială a Moscovei în legătură cu evenimentele din Polonia. Motivele administraţiei Reagan sunt analizate mai amănunţit într´o corespondenţă din Washinton, publicată de cotidianul FRANKFURTER ALLGEMEINE ZIETUNG. După părerea corespondentului, deşi decizia Casei Albe de a respinge acordarea unui credit de 65 milioane de dolari a fost justificată cu argumente economice, şi anume prin dificultăţile României de a face faţă plăţilor, adevăratele motive sunt mai de grabă de natură politică. In continuare el reliefează : "In actualul climat politic din Statele Unite - arată înalţi funcţionari ai guvernului german - pentru preşedinte era un lucru imposibil să aprobe până şi un credit atât de modest în beneficiul unei ţări membre a blocului răsăritean. Criticile aduse preluării de către guvern a unei părţi a datoriilor Poloniei faţă de băncile americane, au fost atât de răspândite şi atât de intense până şi în diferite compartimente ale guvernului, încât preşedintele Reagan s´a folosit de problema unui credit mai curând neînsemnat în favoarea României, pentru a semnala fermitate faţă de Europa răsăriteană".

+

C.C.-ul partidului comunist turc din R.F.G., pregăteşte "o acţiune totală" de mobilizare, cu mobil aparent reacţiunea contra regimului din Turcia şi un front înarmat contra "imperialismului american şi german" Cu privire la primul obiectiv, ne îndoim că rezultatele vor fi concludente. In prezent în R.F.G. trăesc peste 1.500.000 de turci cu regin de gastarbeiteri, din care numai 20.000 au fost identificaţi, până în prezent, a fi extremişti de stânga. Sursa : WELT AM SONTAG.

CONTINUAREA SI AFARSITUL STUDIULUI DOMNULUI VLAICU IONESCU DESPRE BRANCUSI VA APARE IN NUMARUL 8 ,DIN IULIE-AUGUST.

+

In Italia continuă operaţiunile de curăţire antiteroristă. Au fost operate zeci de noi arestări şi descoperite noi depozite de arme şi muniţiuni. Deasemea au fost descoperite documente care confirmă iniţierea şi controlul acestor activităţi de centrala comunismului din Moscova. (CORIERE DELA SERA)

+

Serviciul de paşapoarte din Bucureşti, a lansat svonul că Ambasada R.F.G. din România nu mai acordă vize de intrare a românilor în Germania Federală. Radio Deutsche Welle a comunicat că Bonnul desminte această ştire. In schmib, Frankfurter Allgemeine, Die Welt şi Frankfurter Rundschau, au consemnat pe ziua de 14 Aprilie 1982, că Bonnul nu a mai acordat garantarea creditelor către R.S.R., deci subvenţii ca până în prezent.

+

In Germania Federală, Elveţia şi Franţa precum şi în alte ţări din Europa de Vest, au avut loc mari demonstraţii "de pace", cerându-se dezarmarea totală a Americii. Toate aceste manifestaţii au fost organizate şi manipulate de comunişti pentru a induce în eroare opinia publică arătând că sovieticii vor numai pace.

+

Revistele, ziarele, precum şi orice alt material privind redacţia revistei "CURIERUL", vor fi adresate dlui Gabriel Bălănescu, P.O. BOX 95 - SANTA CLARA - CALIFORNIA 95052. U.S.A.

+

"Din împărăţia morţii", cartea dlui Gabriel Bălănescu, poate fi cerută : In Franţa d. prof.Filon Verca, 21 rue Léon Hutin GAGNY 93220 ; Germania : d.dr.Alexandru Suga, Jacordenstrasse 21 - 5000 KÖIN 1 - R.F.G. In Statele Unite d. CHIRILA CIUNTU - CANADA.

ROMANIAN-AMERICAN NATIONAL CONGRESS, INC.
55 EAST WASHINGTON STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60602

COMUNICAT

1.. Comitetul executiv al Congresului Roman-American a acceptat demisia D-lui Emil Tatu cu data de 24 Mai 82. Dl Emil Tatu nu mai detine nici-o functie in aceasta organizatie.

2.. Dr. Alexander E. Ronnett a fost numit Presedinte National.

3.. Sectia west a Congresului a fost desfiintata cu aceasi data.

4.. Dl Gabriel Balanescu este insarcinat cu reorganizarea sectiei west. Dl Balanescu are functia de vice-presedinte a sectiei west si membru in comitetul executiv.

5.. Contributii, taxe de membrie, donatii, etc. sa fie trimise la adresa centrului in Chicago, 55 East Washington, Chicago, Illinois 60602 sau la adresa noului presedinte Dr. Alexander E. Ronnett, 502 Garwood Street, Mount Prospect, Illinois 60056.

6.. Orice corespondenta in legatura cu publicatia Curierul se va trimite direct Dlui Gabriel Balanescu, P.O. Box 95, Santa Clara, California 95052.

Romanian-American National Congress,Inc.

Alexander E Ronnett M.D.

Alexander E. Ronnett, National President